

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

18. ÚNORA 2007

Z obsahu:

Barnabáš, Silván a Apollo

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
31. ledna 2007
- strana 2 -

Jen žádné předčasné soudy

Rozhovor s Jean-Marcem
Botem, autorem knihy
Duch posledních dnů.
- strana 4 -

„Chci přijít do nebe!“

Neztrácejte ze zřetele nej-
vlastnější cíl našeho života
- strana 6 -

Chlapec z psince

Jihoafrická rodina přijímá
pohozené děti a poskytuje
jim domov
- strana 7 -

Z Bavorska do Říma

Život Josefa Ratzingera
(dokončení)
- strana 8 -

Potřebuje svět lidi zasvěcené Bohu?

Jan Graubner
- strana 10 -

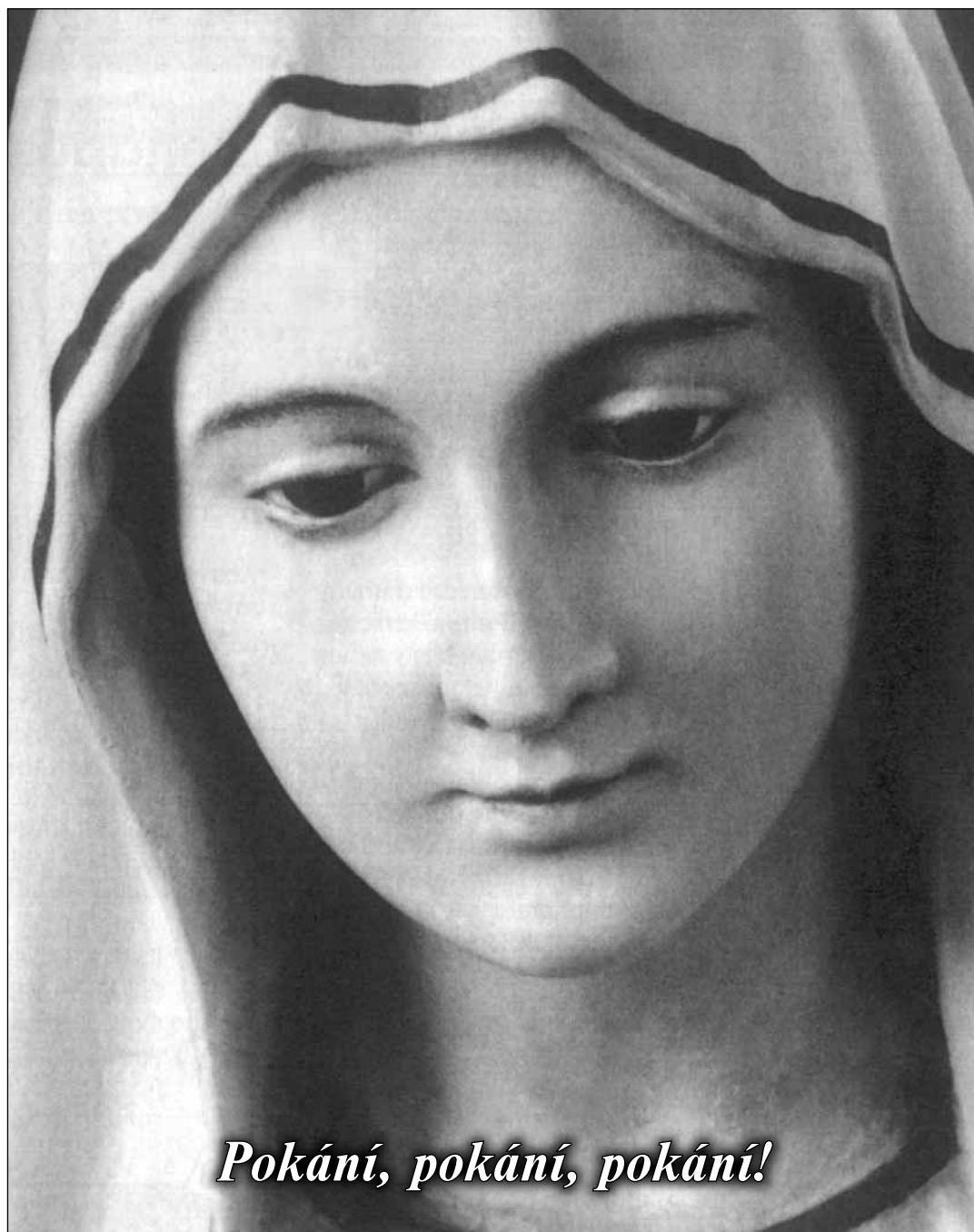
Křesťané -

předvoj budoucnosti

Kardinál Joachim Meisner
- strana 11 -

Výzvy fatimského poselství (90)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Pokání, pokání, pokání!

***Nebojte se, utrpení toho času nejsou ničím proti budoucí slávě,
která se zjeví na nás (Řím 8,18)***

Na naší cestě za protagonisty křesťanských počátků obrátíme dnes svou pozornost k některým spolupracovníkům svatého Pavla. Musíme uznat, že Apoštol je výmluvným příkladem člověka otevřeného pro spolupráci: nechce dělat v církvi všechno sám, nýbrž obklopuje se četnými a různorodými spolupracovníky. Nemůžeme se zastavit u všech těchto vzácných pomocníků, protože je jich mnoho. Stačí připomenout mezi jinými Epafra (srov. Kol 1,7; 4,12; Flm 23), Epafroditu (srov. Flp 2,25; 4,18) Tichika (srov. Sk 20,4; Ef 6,21; Kol 4,7; 2 Tim 4,12; Tit 3,12), Urbana (srov. Řím 16,9), Gaja a Aristarcha (srov. Sk 19,29; 20,4; 27,2; Kol 4,10). A ženy jako Fébu (srov. Řím 16,1) Trifěnu a Trifósu (srov. Řím 16,12), Persidu, Rúfovou matku, o které Pavel říká - *je také mojí matkou* (srov. Řím 16,12-13), a abychom nezapomněli na manžele jako Prisku a Aquila (srov. Řím 16,3; 1 Kor 16,19; 2 Tim 4,19). Z celého tohoto velkého zástupu spolupracovníků a spolupracovnic svatého Pavla obrátíme dnes pozornost ke třem z těchto osob, které sehrály zvláště významnou roli při počáteční evangelizaci: Barnabášovi, Silvánovi a Apollovi.

Horlivý levita Barnabáš

Barnabáš znamená „syn útěchy“ (Sk 4,36) nebo „syn potěšení“ a je to přezdívka jednoho židovského levity rodem z Kypru. Usadil se v Jeruzalémě a byl jedním z prvních, kdo přijal křesťanství po zmrtvýchvstání Páně. S velkou velkodušností prodal pole, které vlastnil, a výtěžek odevzdal apoštolům na potřeby církve (srov. Sk 4,34). Byl to také on, kdo se zaručil za Šavlovo obrácení u křesťanské obce v Jeruzalémě, která ještě bývalému pronásledovateli nedůvěřovala (srov. Sk 9,27). Byl poslán do Antiochie v Sýrii, kde se připojil k Pavlovi z Tarsu,

Barnabáš, Silván a Apollo

který se tam uchýlil a se kterým strávil celý uplynulý rok a věnoval se evangelizaci v tomto významném městě, v jehož církvi byl Barnabáš znám jako prorok a vzdělaný učitel (srov. Sk 13,1). Tak Barnabáš od okamžiku prvních obrácení pohanů pochopil, že to je hodina Šavlova, který se odebral do Tarsu, svého města. Šel ho tam vyhledat. Tak v tomto důležitém okamžiku jako by vrátil Pavla církvi, daroval jí v tomto smyslu ještě jednou Apoštola národů. Z antiošské církve byl Barnabáš poslán na misie spolu s Pavlem a vykonali tak to, co se nazývá Apoštolovou první misijní cestou. Ve

skutečnosti se jednalo o misijní cestu Barnabášovu, protože on byl skutečně odpovědný, k němu se Pavel připojil jako spolupracovník, a došli tak do oblasti Kypru a střední a jižní Anatólie v Turecku s městy Attálie, An-

tiochie Pisidská, Ikónia, Lystra a Derbe (srov. Sk 13-14). Spolu s Pavlem se odebral na tzv. Jeruzalémský koncil, kde po hlubším prozkoumání otázky apoštolové spolu se staršími rozhodli vyloučit praxi obřizky z křesťanské identity (srov. Sk 15,1-35). Jen tak byla oficiálně možná církev pohanů, církev bez obřizky: jsme syny Abrahamovými prostě skrze víru v Krista.

Poučení z rozporů

Dvojice Pavel a Barnabáš se dostala pak do rozepře na počátku druhé misijní cesty, protože Barnabáš měl představu, že vezmou s sebou Jana Marka, zatímco Pavel nechtěl, protože tento mládenec se od nich nadlouho odloučil během předchozí cesty (srov. Sk 13,13; 15,36-40). Tedy i mezi svatými jsou kontrasty, nesvornosti, kontroverze. A to se mi jeví jako velice užitečné, protože vidíme, že svatí „nespadli z nebe“. Jsou to lidé jako my, s problémy často také složitými. Svatost nespočívá v tom, že se nikdy nedopustíme chyby, hříchu. Svatost roste ve schopnosti obrácení, pokání, připravenosti znovu začít, především ve schopnosti smíře-

ni a odpuštění. A tak Pavel, který byl spíše prudký a zatrpklý ve vztahu k Markovi, nakonec se s ním dorozuměl. V posledních Pavlových listech Filemonovi a ve Druhém listu Timoteovi se právě Marek objevuje jako „můj spolupracovník“. Není to tedy to, že se nikdy nezmýlíme, nýbrž je to schopnost smířit se a odpustit, což nás dělá svatými. A všichni se můžeme naučit této cestě svatosti. V každém případě Barnabáš s Janem Markem odjeli na Kypr (srov. Sk 15,39) kolem roku 49. Od té chvíle se ztrácejí jeho stopy. Tertulíán mu připisuje List Židům, což není nepravděpodobné, protože jako příslušník třídy levitů mohl mít Barnabáš zájem o téma kněžství. List Židům nám vysvětluje mimořádným způsobem Ježíšovo kněžství.

Silo neboli Silván

Druhým Pavlovým společníkem byl Sila, což je počtené hebrejské jméno (snad „sheal“, „žádat, vzývat“, což je stejný kořen jako „Šavel“), ve kterém se objevuje také zlatinizovaná forma Silván. Jméno Sila je doloženo jen v knize Skutků, zatímco jméno Silván se objevuje v Pavlových listech. Byl to Žid z Jeruzaléma, jako jeden z prvních se stal křesťanem a těšil se v této církvi velké úctě (Sk 15,22), protože byl pokládán za proroka (srov. Sk 15,32). Byl pověřen úkolem doručit *bratřům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii* (Sk 15,23) rozhodnutí přijatá na Jeruzalémském koncilu a vysvětlit je. Byl zřejmě pokládán za schopného působit jako prostředník mezi Jeruzalémem a Antiochií, mezi židokřesťany a křesťany pohanského původu, a tak posloužit jednotě církve v různosti ritů a původu. Když se Pavel odloučil od Barnabáše, přijal právě Silu jako nového společníka na cestu (srov. Sk 15,40). S Pavlem došli do Makedonie (s městy Filipy, Soluň a Berea), kde zůstal, zatímco Pavel pokračoval až do

Pokračování na str. 5

Editorial

Zatímco minulou neděli nás božský Mistr učil zcela novému vztahu k statkům tohoto světa, dnes přechází k ještě důležitějšímu tématu: vysvětluje nám své závazné normy pro oblast mezilidských vztahů. Přichází se zcela revolučním pojetím, které zatím nemá na světě obdoby. Jde o více než o pouhé přikázání. Současně s tím, jak svým vykupitelským dílem nově uspořádal vztah nebeského Otce k nám, vytvořil nám podmínky pro zcela nové

vztahy, jaké můžeme a máme zaujmout my sami k sobě navzájem. Je to onen konkrétní způsob, jakým Pán přišel „naplnit Zákon a Proroky“. Ježíšovo nové přikázání, abychom do své lásky zahrnuli i své nepřátele, nám může připadat příliš náročné, někdy takřka neuskutečnitelné, ale jen potud, pokud nepochopíme, že ve skutečnosti toto přikázání vůbec nemá představovat nějaké další břímě, ale naopak

Pokračování na str. 13

Nejvyšší vzor

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Milujte své nepřátele,
a budete syny Nejvyššího.**

To, co můžeš dnes prožít s Davidovou družinou, bude nejlepší průpravou k přijetí překvapujícího daru, jaký ti Ježíš dnes připravil svým slovem. Připoj se k ní a sestup na poušť Zif. Bohem pomazaný král je na útěku před svým předchůdcem, jehož srdce zatemnila a zatvrdila závist a nevraživost. Saul nesnáší Davida, protože se cítí zastíněn úspěchy, kterých s Boží pomocí David dosahuje. Není to dodnes tak častý důvod našeho rozdělení? Roztrpčený Saul vidí jediný způsob, jak vyřešit svůj problém: usilovat o odstranění svého soka. Je možné se zachovat také jinak? Právě takový způsob ti chce ukázat pronásledovaný David. Zvolil si velkodušnost a úctu k tomu, který jej s nenávistí pronásleduje. Hospodin vydal Saula do jeho moci a mladý král by mohl rázem ukončit své vyhnanství a odplatit svému nepříteli. I když ještě platí zásada *oko za oko, zub za zub*⁽¹⁾, zvolil raději cestu velkodušnosti a šlechetnosti.

To, co bylo ve Starém zákoně spíše výjimečné, chce nyní Boží Syn změnit na zákon: *Milujte své nepřátele, čiňte dobře těm, kteří vás nenávidí, žehnejte těm, kteří vás proklínají.* Zní to jako velmi obtížný požadavek, který se může zdát dokonce nesplnitelný. Ptáš se, zda od nás Bůh nepožaduje příliš mnoho? Ale co když Pán nepřichází s novým břemenem, nýbrž s velkým darem? Je tomu tak, že čím více se tvé nitro zpěčuje, tím větší je proměna, kterou ti Ježíš nabízí. Tobě se může zatím zdát, že od tebe požaduje slabost, ponížení, poraženectví, připadá ti to nespravedlivé, když se ti po křivdě nedostane zadostučinění. Uklidni se nejdříve a poslouchej s důvěrou svého Pána. Mluví o něčem, co by se v lidském srdci a lidské mysli nikdy nezrodilo. Jemu jde nyní o více než o pouhá pravidla mezilidských vztahů. Chce tě naučit novému jednání, které daleko překračuje to, co dělají všichni lidé, dokonce i *hříšníci*. Uvádí tě do možnosti jednat královsky, božsky, jako *syn Nejvyššího, neboť on je dobrý i k nevděčným a zlým*.

To, co ti tu Ježíš odhaluje, je ryze Boží vynález, proto se nediv, že se to tak těžce vměstává do tvých lidských kategorií. Všechno, o čem Pán mluví, bylo nejdříve dokonale uskutečněno a ověřeno v jednání a konání Nejvyššího. Stačí, aby sis uvědomil: kdyby se Otec k tobě nechoval právě podle pravidel, která

ti připadají tak náročná, ani bys neexistoval, tím méně nyní poslouchal jeho Syna.

Copak tě nemiloval nezištnou láskou ještě dříve, než jsi přišel na svět? Nedal ti bez úpisu všechno, co jsi a co máš? Jak mu to chceš vrátit? Kdybys dostával jen to, oč požádáš, již to by byla nenávratná půjčka nekonečné lásky, ale on ti dal sám od sebe to, na co jsi nemohl ani pomyslet: dal ti za pokrm sám sebe, a mohl to udělat jen proto, že vydal za tebe tu nejvyšší cenu – svůj božský život.

Tvé nesčetné nevěrnosti a nevděčnosti by ti mohl odplatit v kterémkoliv okamžiku. Ale on vyčkává ve své nekonečné dobrotivosti až do poslední chvíle, aby ses sám nepřipravil o možnost těšit se z jeho nezaslouženého a nezaplaceného daru: být věčně s ním a v něm. Proč myslíš, že ho máš navěky chválit? Protože tvou chválu potřebuje? Chystá svou věčnost nikoliv sobě, ale pro tebe, právě v tom bude tvoje blaženost, až budeš jasně poznávat, co všechno ti dává tak, že mu nejsi schopen nic, vůbec nic vrátit. Nikdy nejsi schopen domyslet hloubku, s jakou Boží nezištnost odpovídá na tvoje sobectví. Chtěl jsi *být jako Bůh*. I když to byl projev pýchy a nevděčnosti, on ti vyhověl. Právě ti vysvětluje nejpřiměřenější způsob, jak toho dosáhnout: *miluj jako on ty, kteří tě nenávidí, žehnej těm, kteří tě proklínají, každému, kdo tě prosí, dávej, a to, co ti vezme, nepožaduj nazpět*. Doposud jsi v sobě nesl jen podobnost s člověkem, *kteří pochází ze země*. Nyní máš možnost nést *podobnost s tím, který je z nebe*.

Ježíš ti prozradil božský návod, jak překročit sám sebe. Ví velmi dobře, co to znamená, protože on sám si stvořil ty, kteří ho zabíjejí, a prosí za ně, aby jim z nesmírné lásky mohl prokázat milosrdenství. Jako by to bylo něco, co mu ještě schází k jeho dokonalé blaženosti. Chop se rychle této příležitosti a zamiluj si ty, kdo jsou proti tobě, křivdí ti a ubližují. Přijímej je vděčně a s úsměvem, protože bez nich bys neměl příležitost následovat svého Učitele. V ničem jiném ho nemůžeš lépe napodobit. Hledej ty, kterým se můžeš rozdat a rozpůjčit bez náhrady. Za tím vším se skrývá zdroj opravdové Boží blaženosti. To je ona *míra natlačená, natřesená, vrchovatá, která ti bude dána do klína*. To je věrné uskutečnění obrazu Boha, pro který jsi byl stvořen. Využij příležitosti ukázat názorně světu, jak vypadá pravý Bůh.

Veleb má duše Pána, vše, co je ve mně, veleb jeho jméno. On nás věncí láskou a slitováním, nejedná s námi podle našich hříchů.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Ex 21,24; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 103

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 26,7-9.12-13.22-23
Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídlil po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli k (Saulovu) mužstvu, a hle – Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: „Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!“ David však Abišajovi odpověděl: „Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztrně ruku na pomazaného od Hospodina?“ (Pak) vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odešli. Nikdo je neviděl ani nezpovozoval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina. David přešel na protější stranu (údolí), zastavil se na vrcholu hory a zdaleka – byla to velká vzdálenost – volal: „Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníků a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina.“

2. čtení – 1 Kor 15,45-49
Bratři! První „člověk“, Adam, „byl stvořen jako živá bytost“, poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země, stejně tak ponese me i podobnost s tím, který je z nebe.

Evangelium Lk 6,27-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim.“

Pokračování na str. 15

PŘÍCHOD MŮŽEME URYCHLIT

Množství mariánských zjevení v dnešní době mě nijak neudivuje. K tomu přistupují obrazy, které pláčou nebo z nich tryská olej a stávají se místy úcty. To, co všechna tato zjevení spojuje, je krása, něžnost a výzva k pospěchu, znamení smutku a toužebného očekávání.

To Matka vstupuje do rokliny, aby zachránila své děti v dobách silných vnitřních konfliktů; vnější konflikty jsou jen jejich ozvěnou.

Maria je apokalyptická Žena, která trpí v porodních bolestech. Ona se v těchto krizových dobách Církve obdivuhodným způsobem osvědčí jako „Matka Církve“.

Ještě nikdy nebylo tolik „synů a dcer, kteří by prorokovali a aby „mladí muži měli vidění“ ve spojitosti s mariánskými zjeveními, abychom použili výrazu proroka Joela (3,1). To je zvláštní znamení doby, která si myslela, že křesťanskou eschatologii již pohřbila.

Podle svatého Augustina, svatého Bernarda a jiných mystiků nastane konec časů tehdy, až bude počet vyvolených tak velký, aby mohli zaujmout všechna místa po padlých andělech, přičemž Bůh samozřejmě chce, aby všichni lidé byli zachráněni (1 Tim 2,4). Tu hodinu zná ovšem jen Otec. My ji však můžeme urychlit, když se modlíme: *Maranatha! Přijď, Pane Ježíši!* Je třeba na Boha naléhat, aby urychlil čas. Velice mě trápí, že samotní věřící ztratili touhu po nebi. Stali jsme se nevěřící a zabydleli jsme se zde na zemi. Konec časů se nám jeví jako katastrofa. Je nutné obnovit naši touhu po Kristu, naše očekávání parusie, jeho opětovného příchodu.

Patrick de Laubier

Jen žádné předčasné soudy

Nepředstavitelně krásné, a jaký požitek!

Rozhovor s Jean-Marcem Botem, autorem knihy *Duch posledních dnů*.

Na kterém místě dramatu světových dějin se podle Vašeho názoru nacházíme? Na začátku, nebo na konci?

Od prvního vstupu Ježíše Krista do dějin se nacházíme v konci časů. Ale jak dlouho budou trvat, to ví jedině Bůh Otec. Náš věk má mnoho společného s ostatními epochami světových dějin. Zvláštní na něm je to, že zvláště po dvou světových válkách dochází ke konfrontaci dobra a zla na celosvětové úrovni. Krize se stala celosvětová, jak pokud jde o její rozšíření, tak pokud jde o její intenzitu.

Ale jedná se přece o stále stejné nasazení?

Jedná se o spásu lidí a světa, dějin a naší doby pro věčnost. Jde stále o tentýž boj Krista se Satanem, který jako vládce světa chce na sebe strhnout veškerou moc.

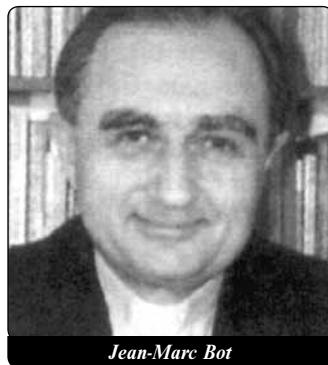
Nemělo by být vytvořeno křesťanské mocenské středisko, které by bojovalo proti moci zla?

O tom sní někteří jako katolíci pod vlajkou a korunou kříže, a jiní pod vlajkou se srpem a kladivem. Každá doba chtěla přetvořit Ježíše za časného vládce. Ale Ježíš opakuje to, co už řekl Pilátovi: „Moje království není z tohoto světa.“ Ostatně od dob Pavla VI. nemluví papežové ani tak o křesťanství, jako spíše o „civilizaci lásky“. Někteří katolíci to dosud nevzali na vědomí, jiní to odmítají přijmout.

Proč jsme tak ustrnuli?

Protože „dobré struktury“ – i za předpokladu, že jsou opravdu dobré, – nepůsobí ještě nutné obrácení k evangeliu. Protože civilizaci lásky není možno zavést nejdříve politickými prostředky, nýbrž především nakažlivou silou lásky a ohněm Letnic. Proto

se papežové stále zasazují o masivní duchovní obnovu základny v naději, že ona dlouhodobě „nakazí“ i ty mocné. Doufejme, že máme před sebou periodu, ve které bude kultura, duchovní kli-

Jean-Marc Bot

ma prozářeno v důsledku Bohem požehnané evangelizace křesťanským duchem.

Zmiňujete se o řadě zákonitostí, o kterých řekl Jean Maritain, že podporují duchovní vývoj...

Ústřední a nejdůležitější zákon je současný pokrok dobra a zla. Právě to je důvod, proč křesťané nesmí snít o dějinné epoše, ve které bude vládnout dobro, ve které se podaří vymýtit zlo. Všechny ideologie pokroku a všechny tradicionalismy šly za tímto snem. Kristovo zaslíbení mluví o tom, že toto království sice přijde, ale až na konci dějin. Realismus naděje od nás žádá, abychom se zřekli požadavku na pozemský ráj v průběhu dějin. Tento sen končí vždy strašným rozčarováním.

Z čeho je možno tento zákon odvodit?

Z podobenství o koukolu a pšenici. To nám sděluje další tři rozhodující nauky. První se týká odložení soudu. Proti netrpělivé touze po spravedlnosti stává Ježíš prozíravost, trpělivost a respekt. Nesněme tedy o rychlém konečném řešení, které spočívá na lidské spravedlnosti. Ta je při-

liš neostrá, aby mohla být osvobozena od všech omylů... Druhé naučení: Musíme vzít na vědomí, že správnosti našich soudů brání závoj nevěděni. Pokora nám ukládá, abychom odhodili konečné soudy na podkladě klamného zdání. Osy dobra a zla probíhají jinak, než se spontánně domníváme. Na tomto poli je zcela neomylný pouze Bůh.

Třetí poučení se týká synů „království“ a synů zla. Je vyhrazeno Bohu, aby rozlišil dobrou pšenici od koukolu vzhledem k věčnému určení. Až do konečného soudu zůstanou karty zamíchány. Nemáme skutečně tušení, kdo bude zavržen, a kdo zachráněn... Nesudme proto, abychom nebyli souzeni.

Další zákon je vyostřování konfliktu až k jeho vyvrcholení na konci časů. To je správný program.

Protože dobro a zlo rostou současně, zvyšuje se stejnou měrou napětí. Celý svět se nachází v trvalé krizi, bouřlivé časy se střídají s flétnami. Na celém světě můžeme pozorovat, jak ve všech oblastech roste toto nasazení. Čím více čas postupuje, tím více roste napětí mezi Slovem a Anti-slovem. Pokrok komunikačních prostředků udává takt. Jdeme vstříc „konečnému zápasu“, abychom použili komunistický termín. V tomto boji nestojí proti sobě jasně rozpoznatelné tábory dobra a zla, nýbrž Augustinem rozlišená dvě království: na jedné straně království sebelásky a pohrdání Bohem a druhé straně království založené na lásce k Bohu a sebezřeknutí. Dva postoje, které bojují hluboko v nitru člověka a nikoliv jako dva sociální nebo náboženské tábory. Obě tyto říše nazývám pólem Krista a pólem Antikrista. (...) Jen Bůh může zkoumat hloubku a opravdovost víry. Čím větší je tlak,

tím více jsou lidé nuceni, aby se v hloubce zjevovali. To bude jako příprava na poslední soud, to, co Ježíš nazývá „žně“. Postupně bude odhalován závoj nad touto příslušností toho či onoho k jednotlivým pólům.

Máme o tom dnes nějakou předtuchu?

Podle mého názoru neexistuje v tom ještě žádná jasnost. Oba póly nejsou ještě sjednoceny. Kristův pól je nadále nejednotný: na jedné straně jsou křesťané navzájem rozdělení, na druhé straně nejsou křesťané a židé ještě spojeni. Jedno z důležitých znamení konečné periody je sjednocení tohoto Kristova pólu. (...)

Druhý zákon tvrdí, že je možno konec časů „urychlit...“

Naším posvěcením a evangelizací. Svatý Petr mluví výslovně o tom, že je třeba „Pánův příchod urychlit“. Jak? Tím, že přispějeme, aby žeň dozrála, rozmnožila se ve světě svatost – v kvalitě i v kvantitě. Hodina a den jsou Božím tajemstvím. Ale závisí od faktorů, které můžeme zčásti ovlivnit: posílením svatosti. Mučednictví se jeví jako jedna zvláštní forma svatosti. A rozmnožení počtu těch, kteří jsou zachráněni. Apokalypsa mluví o konci, až vyvolení dosáhnou plného počtu. Jedno je jisté. Čím více se blíží konec, tím důležitěj-

ší bude hluboké duchovní zakotvení – a odvaha.

Jednu ze svých knih jste pojmenovali: „Vivement le paradis!“ „Ráj, ale rychle!“ Proč ne „Vivement le Ciel!“ („Nebe, ale rychle!“)?

Slovo ráj je konkrétní. Je naléhavě nutné, aby ožily naše představy o onom světě. O tom jsem přesvědčen. Bez obrazů je naděje abstraktní a často prázdná. Proto sahám po slovu ráj, tak jako Dante, tak jako Ježíš, který říká dobrému lotru: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Pokouším se portretat lži Woodyho Allena, který řekl: „Věčnost trvá dlouho, zvláště na konci.“ Protože my budeme prožívat jedno překvapení za druhým, jeden úžas po druhém.

Bude blažené patření překonávat všechny představy?

Bude to nejen patření, nýbrž také slyšení, dotýkání, ochutnávání, koupel v blaženosti! Nejen naše inteligence, naše srdce, naše city, naše smysly, to všechno bude naplněno. Bude to nejvyšší zážitek nejvyššího prožitku!

Autor je dómský farář katedrály ve Versailles. Rozhovor vedl Luc Adrienne z Familie Chrétienne 26. 3. 2004

Z Vision 2000 1/2007 přeložil -ls-

NÁHLE JE VÁM JASNO: BŮH SE NA MĚ DÍVÁ

Lidé mluví často velmi obecně o Boží dobrotě, o jeho slitovnosti, o jeho shovívavosti, ale představují si to jako nějakou záplavu, která se rozlévá po celém světě, nikoliv jako ustavičné opakované jednání chápacího a živého Ducha, který nás osobně navštěvuje a který osobně zajišťuje to, co působí.

Když na vás přijdou těžkosti, můžete říct: „To všechno poslouží k dobrému, Bůh je dobrý,“ a podobně. Ale to všechno je jako chladná útěcha a nezmenší to vaše trápení, protože jste si nenavikli pociťovat, že on je milosrdný Bůh, který se na vás osobně dívá, a ne nějaká všeobecná Prozřetelnost, která jedná podle obecných zákonů.

Jakmile do vás vstoupí správná představa tak jako do Hagary⁽¹⁾, pak uprostřed zkoušky obdržíte obzvláštní znamení hluboko ve svém srdci a to vás přivede k přesvědčení, že Bůh se na vás dívá.

Kardinál John Henry Newman

(1) srov. Gn 16

BARNABÁŠ, SILVÁN A APOLLO - pokračování ze str. 2

Athén a pak do Korintu. Sila ho dostihl v Korintu, kde spolupracoval při hlásání evangelia; skutečně, v druhém listě, který Pavel adresuje této církvi, se mluví o Ježíši Kristu, kterého jsme hlásali mezi vámi, já, Silván a Timotej (2 Kor 1,19). Tak se vysvětluje, jak došlo k tomu, že je společníkem spolu s Pavlem a Timotejem ve dvou listech Soluňským. I to se mi jeví jako důležité. Pavel nejedná jako „sólita“, čistě individuálně, nýbrž společně s těmito spolupracovníky v „my“ apoštolské víry. A o Silvánovi je dokonce zmínka v Prvním listu Petrově, kde čteme: *Pišu vám prostřednictvím Silvána, věrného bratra* (5,12). Tak také vidíme společenství apoštolů. Silván slouží Pavlovi, slouží Petrovi, protože Církve je jedna a jedno jedině je hlásání evangelia.

Dobry řečník Apollo

Třetí Pavlův společník, kterého chceme připomenout, se nazývá Apollo, pravděpodobně zkratka Apollonia nebo Apollodora. I když se jedná o jméno ryze pohanské, byl horlivým židem z Alexandrie v Egyptě. Lukáš v knize Skutků apoštolů ho popisuje jako *dobrého řečníka, který se výborně vyznal v Písmu, plný horlivosti* (18,24-25). Vstup Apolla na scénu evangelizace se uskutečnil ve městě Efezu: tam se odebral, aby hlásal, a tam měl to štěstí potkat se s křesťanskými manželi Priscillou a Aquilou (srov. Sk 18,26). Z Efezu odešel do Acháje a došel do města Korintu: tam přišel s průvodním listem křesťanů z Efezu, kteří doporučovali Korintánům, aby ho dobře přijali (srov. Sk 18,27). V Korintě, jak píše Lukáš, *prokázal svými schopnostmi obdrženými od Boha vynikající služby věřícím, neboť pádně usvědčoval židy a veřejně jim dokazoval z Písma, že Ježíš je Mesiáš* (Sk 18,27-28). Jeho úspěch v onom městě se stal nakonec problematickým, protože zde byli

někteří členové oné církve, kteří – uchvázeni jeho způsobem řeči – jeho jménem oponovali jiným (srov. 1 Kor 1,12; 3,4-6; 4,6). Pavel v Prvním listě Korintským vyjadřuje ocenění pro to, co Apollo vykonal, ale kárá Korintány, že zraňují Kristovo tělo, když se rozdělují na protikladné skupiny. Vyvozuje z celé příhody důležité naučení: Jak já, tak Apollo nejsme ničím jiným než diakonoi, tzn. prostí služebníci, skrze které jste přišli k víře (srov. 1 Kor 3,5). Každý má odlišný úkol na Pánově roli: *Já jsem zasadil, Apollo zalil, ale Bůh dává vzrůst... Jsme totiž Boží spolupracovníci, vy jste Boží pole, Boží stavba* (1 Kor 3,6-9). Když se Apollo vrátil do Efezu, odmítal Pavlovi výzvu, aby se ihned vrátil do Korintu, odložil cestu na pozdější termín, který neznáme (srov. 1 Kor 16,12). Nemáme o něm další zprávy, i když někteří badatelé o něm soudí jako o autorovi listu Židům, jehož autorem má být podle Tertuliana Barnabáš.

Tito muži všichni tři září na obloze svědků evangelia společným rysem i přes charakteristiky vlastní jednomu každému. Obecně přes židovský původ jsou oddáni Kristu a evangeliu společně s tím, že se všichni stali spolupracovníky apoštola Pavla. V této originální evangelizační misi našli smysl svého života, a tak stojí před námi jako zářivé vzory obětavosti a velkodušnosti. A pomysleme v závěru ještě jednou na onu větu svatého Pavla: Jak Apollo, tak já, všichni jsme služebníky Ježíše, každý svým způsobem, protože je to Bůh, kdo dává vzrůst. Toto heslo platí dnes pro všechny, ať už pro papeže, kardinály, biskupy, kněze či laiky. Všichni jsme Ježíšovi pokorní služebníci. Služme evangeliu, jak můžeme, podle svých darů a prosme Boha, aby dal dnes vzrůst svému evangeliu a své Církvi.

Bollettino Vaticano 31. ledna 2007

„Chci přijít do nebe!“

Neztráčet ze zřetele nejvlastnější cíl našeho života

Kdo staví do popředí dnešní požitkářství, nechce myslet na konec. I křesťané jsou dnes ohrožováni tím, že se příliš podomácku zařizují na tomto světě.

Křesťanství je eschatologické náboženství, to znamená zaměřené na „poslední věci“ (řecky eschaton), což znamená věčnost u Boha. Křesťanství je zaměřením života na poslední budoucnost, kterou nám Bůh chce připravit („eschatologické náboženství“).

Druhá prosba modlitby Otče náš je ústřední prosbou: *Přijď království tvé!* To je také poslední slovo Nového zákona: *Maranatha! Přijď brzy, Pane Ježíši!* Ale nemodlili bychom se dnes raději: „Pane Ježíši, zůstaň daleko!“ „Nechej nás na zemi žít co nejdéle!“ a „Neobtěžuj nás myšlenkou, že musíme zemřít!“

Moje diagnóza zní: I jako křesťané jsme v nebezpečí, že se na zemi cítíme příliš zabydleni jako doma. Žijeme tak, že je nám věčnost u Boha lhostejná. Na smrt nemyslíme rádi, když se někomu dobře daří, když mu nic nechybí, když se někdo útulně zařídí v tomto pozemském životě.

Z antiky pochází známé rčení: „Carpe diem!“ „Urv si okamžik“, užívej si přítomnosti jako něžné vůně květiny. Za tímto rčením stojí současně pojetí: „Užívej si dnes, protože zítra bys mohl být také mrtvý...“ Pověstný je řecký myslitel Epikuros (341–270 př. Kr), který vidí jediný smysl života v rozkoši (řecky *hedoné*), proto se tomu zahledění do užívání života říká „hedonismus“.

Pro sytého člověka je myšlenka na budoucnost nepřijemná. Nasycený to vidí přímo jako ohrožení pro přítomnou rozkoš, když by měl myslet na budoucnost! Proč bychom se neměli ponořit do přítomného okamžiku a měli myslet na to, co je neodvratné? Budoucnost může přinést také nemoc, utrpení nebo smrt. A především: jen nemyslet

na smrt. A tak tomu je i u nás křesťanů!

Náš přítomný stav se vyznačuje nasyceností, jsou v něm nadmíru uspokojeny všechny naše potřeby. Myslím, že jsme příliš nasyceni „zemí“, a proto nám uniká velká dynamika a podstata křesťanství: touha po nádherné budoucnosti u Boha, kterou nám otevřel Kristus svým zmrtvýchvstáním. Když se blíže zamyslíme nad prvními slovy, jimiž Ježíš začal své hlásání – *Obratě se, přiblížilo se k vám Boží království*, tak nás přímo děsí, jak malým se stal dnes horizont našeho církevního hlásání!

Jestliže se vytratí eschatologická naděje na věčnost, pak se Církev redukuje na instituci pro „zprostředkování hodnot“ a „světovou morální instanci“ nebo na „sdružení pro zvládání přítomnosti“. To jsou sice věci dobré a psychologicky užitečné, ale je to příliš málo.

Přirozeně, že myšlenka na smrt je i pro křesťana znepokojující. I když jsme věřící a každé ráno den co den dodržujeme věrnost Bohu, prastarý lidský strach ze smrti se z nás nevytratí. Už proto ne, že i sám Bůh chtěl tuto smrtelnou úzkost na kříži zakusit. Sv. Pavel píše v listě Římanům: *Naše spása je před-*

mětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje (8,24).

A patří k podstatě naděje, že náš život je závatný tanec na provaze nad propastí nesmyslnosti: *Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejobožejší ze všech lidí* (1 Kor 15,19). To platí ostatně zvláště pro osoby Bohu zasvěcené, tedy pro ty, kteří kvůli Pánu *opustili dům nebo ženu, bratry, rodiče nebo děti* (Lk 18,28).

Zemřít musíme všichni. Křesťanská víra od nás požaduje orientaci na smrt. Ne, chyba. Orientaci na to, co nás čeká po smrti, na věčný život. Náš časný život je příprava na život skrze smrt. O nás dnešních křesťanech by však apoštol Pavel řekl: *Mají zájem jenom o věci pozemské* (Flp 3,19).

Jestliže nyní Církev více naléhá, jak nyní tvrdíme, pak se nesmíme divit, když již celá desetiletí je tu jen nechutné taktizování, smlouvání a šachování, jak to udělat, abychom nemuseli radikálnost evangelia brát tak vážně.

Jestliže není žádné *nové nebe a nová země*, pak se musíme prostě nějak levně zařídit zde na staré zemi. Křesťanství je eschatologické náboženství, a jestliže ztratíme

P. Karel Wallner

ze zřetele poslední věci, nezasloužíme si, abychom nosili jeho jméno: *Hleďte nejprve boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno* (Mk 6,33; Lk 12,31).

My křesťané jsme zeslábli. Snad proto, že už nemáme žádnou naději na věčnost. Není to právě orientace na nádhernou budoucnost, která dává sílu k překonávání strašné přítomnosti? Nebyla to naděje na nebe, co posilovalo mučedníky, aby obětovali svůj život z lásky?

Když 150 let před Kristem řecko-pohanský král Antiochus Apiphanes IV. nutil Židy, aby jedli vepřové maso, čteme již ve Starém zákoně, že sedm bratrů se svou matkou raději podstoupili smrt, než aby zradili Boha: *Raději zemřít než zhrěšit*, zní jejich heslo. A jejich jistota a pevnost prýští z jejich naděje: *Bůh nám dal naději, že nás opět probudí* (2 Mak 7,1–42).

Takové charaktery mohou mít pouze lidé, kteří doufají ve věčnost. Vladimíre Iljiči Lenine, neměls pravdu, když jsi naši naději na nebe nazval „opiem lidstva“. Když my křesťané věříme v život po smrti, v nádhru a slávu nebe, pak nás to nezklame. Naopak, naděje v život na onom světě nás činí odpovědnými a citlivými k přítomnosti. Křesťan, který věří ve věčnost, není opiem omámená ovce, ani stoický trpětel: naopak, jen se odvážně a pevně díváme falši, zlu, laciným nabídkám a protivenstvím do očí: s námi nemáte nic společného.

Víra ve zmrtvýchvstání nás zavazuje podílet se na Boží revoluci proti temným mocnostem. Naše vítězství totiž – a v tom odporujeme pravicovým i levicovým utopiím, které přinesly na svět

ALESPOŇ ÚCTA K PLODU

Oblastní správa v Lombardii na severu Itálie rozhodla, že nenarozené děti musí být v budoucnu pohřbeny a nikoliv odloženy do odpadků. Místní guvernér Roberto Formigione zdůraznil: „Jedná se o důstojnost plodu.“ Rodiče mají možnost, aby toto pohřbení zařídili. Pokud to rodiče neučiní, musí to zajistit nemocnice ve společném hrobě. Milánské noviny to označily za „revoluční“.

VĚTŠINA PROTI POTRATŮM

Většina Američanů se podle aktuálního průzkumu staví proti potratům. Téměř 50 % chce potraty zcela zakázat, 31 % připouští potrat v případě znásilnění nebo incestu. Potrat schvaluje jen 31 % dotázaných.

tolik nevýslovného utrpení – není v tomto životě, nýbrž na věčnosti u Boha.

Svatý Klement Maria Hofbauer, kterému vděčíme za duchovní probuzení Vídne na počátku 19. století, měl být josefinskými státními úřady vykázán. Nespravedlivý soud, který ovládali osvícení liberálové, vyhlásil rozsudek. Ale chudě oděný redemptorista zůstal klidně stát a ani se nehnul. „Ještě něco?“ zeptal se ho jeho odpůrce. Klement Maria Hofbauer odpověděl: „Ano, bude ještě něco: Soud!“

„Ano, ještě bude něco!“ Pohled na to nejvlastnější, k čemu nás osvobozuje Bůh, nám dává sílu: každému osobně, i Církvi jako takové. Svátý Jan Bosko říkal svým žákům: „Jen odvahu. Kousek nebe spraví všechno!“ Odvaha, to je to, co dnes potřebujeme, abychom vůbec mohli být křesťany. Nebo, abychom se ještě jednou odvolali na sv. Pavla: *Nebojte se, utrpení toho času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás* (Řím 8,18).

Ve školce jsem měl to štěstí, že jsem měl dobré duchovní sestry. Ty nám nejen vyprávěly mnoho biblických příběhů, ale naučily nás také některým modlitbám a říkankám. Jedna z nich se mi ještě dnes jeví obzvláště cenná. „Pevně jsem si předsevzal, že chci přijít do nebe. Ať to stojí, co to stojí, pro nebe to není mnoho!“

Při rostoucí nevědomosti je snad třeba ještě dodat to, že pod „nebem“ si nepředstavujeme něco nad mraky, nýbrž společenství s věčným, zatím neviditelným svatým Bohem. Nebe není pro nás nějaká úsměvná fantazie, nýbrž oblažující skutečnost. Na nebe se mohou skutečně těšit. Pavel je popisuje jako stav, kdy *žádné oko nevidělo, ucho neslyšelo ani na lidskou mysl nevstoupilo, co velký Bůh připravil těm, kteří ho milují* (1 Kor 2,9).

Autor je děkanem teologické fakulty v Heiligenkreutzu u Vídne

*Z Vision 2000 – 1/2007
přeložil -lš-*

Tommy Jarvis má něco společného s Harry Potterem. I k jeho početi přispěl cizinec. Má totiž vlasy kadeřavé jako jihoafrický chlapec, ale jsou světlé a jeho kůže je bílá. Tommy Jarvis je albin a tato zvláštnost přírody dělá z něho ve společnosti, kde musí být každý buďto opravdový černoch anebo být evropsky bílý, vyhoštěného jedince.

Jeho matka dítě odložila v blízkosti Johannesburgu. Našel ho jeden pasák, a protože nevěděl, kam by ho měl zanést, dal ho ke svému psu do psí ohrady. Hoch jedl se psem z jedné misky a měl na sobě jen šortky. Někdo zde to dítě uviděl a odnesl je na farmu Jarvisů, deset kilometrů jižně od Johannesburgu. „Zde je odloženo každý

Tommy Jarvis

týden na sto dětí.“ popisuje situaci Thea Jarvisová jihoafrickou skutečnost. „Jsou nalezeny buďto u vchodů do obchodu, zanechány v nemocnici nebo zapomenuty na poli.“ S velkou energií žije Thea Jarvisová své přesvědčení: „Každé dítě je dar a má svoji důstojnost.“

Společně se svým mužem Robinem založila před 13 lety „TLC – The Love for Christ Ministries“, což znamená asi tolik jako „Láska v Boží službě“. O novorozence a odložené děti, nevinné oběti AIDS, krajní chudoby a sociálních poměrů, se stará Jarvisova rodina na své farmě. „První roky jsme financovali projekt z vlastních prostředků,“ vypravuje Thea. Me-

Chlapec z psince

Jihoafrická rodina Jarvis přijímá pohozené děti a dává jim domov

zitím začali dostávat příspěvky z celého světa.

Na dvoře pokřikuje na 50 dětí s černýma vykulenýma očima a čokoládovou pletí. Thea a Robin

Manželé Thea a Robin Jarvisovi

bin Jarvisovi jsou bílí a bílé jsou i jejich tři dcery a jeden syn, s nimiž dohromady se postarali od roku 1993 o více než 400 dětí, pro mnohé z nich našli adoptivní rodiny, mnohé se mohly vrátit do svých vlastních rodin. Více než dvacet dětí adoptovali zatím manželé Jarvisovi a jejich dcery Jana a Pippa. Tommy je jeden z jejich svěřenců.

„Výchova se psem byla pro Toma velice svérázná a trvalo to dlouho, než přestal jíst ze země a byl ochoten si sednout ke stolu,“ vzpomíná Pippa na první doby. Spolu s dobrovolnými pomocníky, kteří přicházejí na farmu z celého světa, několika stálými zaměstnanci a s několika učitelkami stará se tato rodi-

na o tyto děti. „Děláme všechno pro to, aby se z těchto pohozených dětí stali cenní členové společnosti.“ Dnes je podporuje mnoho pomocných a misijních organizací. Dostali dokonce vyznamenání Paula Harrise Fellowa.

Z „psiho dítěte“ je dnes vážný mladík, který velice miluje hudbu a nade všechno má rád gospel. Chodí do školy, ale pokroky dělá jen velice pomalu, protože jeho zrak byl nemocí AIDS značně poškozen. „Mnoho našich dětí má AIDS,“ vypravuje Pippa, „což je také často důvod,

Děti zde nacházejí nový domov

proč byly odloženy.“ O mnoho dětí se také postarali tak, že je chovali ve své náručí, než zemřely. „Tyto děti, které sdílely náš život a naši lásku, jsou pochovány v Zahradě vzpomínek.“

*Z Komma 37/2006
přeložil -lš-*

Na farmě u Jarvisů dnes žije asi 50 odložených dětí

Z Bavorska do Říma

Život Josefa Ratzingera (dokončení)

Během II. vatikánského koncilu v roce 1962 dostává Ratzinger nečekaně další nabídku na změnu pracoviště. Dosavadní profesor katedry dogmatické teologie na univerzitě v Münsteru Herman Volk byl jmenován biskupem v Mohuči a svou katedru přenechal Ratzingerovi. Ratzinger se nemohl rozhodnout, ale biskup Volk a přátelé ho přemlouvali, že mu dogmatická teologie vyhovuje lépe než fundamentální, kterou se zabýval v Bonnu. Když ho k tomu nakonec vyzval i kardinál Frings, přesídlil v roce 1963 do Münsteru.

Ve stejném roce se ukázalo, že jeho matka trpí nevléčitelnou rakovinou. Její nemoc trvala rok. Umírá v prosinci 1963.

Když v roce 1965 skončil II. vatikánský koncil, je už pozice významného teologa Josefa Ratzingera pevná. V roce 1966 se ujímá další katedry dogmatické teologie na univerzitě v Tübingenu. Tuto nominaci podporoval významný švýcarský teolog Hans Küng, který byl rovněž poradcem II. vatikánského koncilu a sehrál významnou roli při formulaci jeho dokumentů. Dráhy obou teologů se však nakonec rozešly. Küng se projevil jako příliš radikální zastánce liberalizace Církve a zpochybňoval některé články víry, takže mu dokonce Jan Pavel II. zakázal vyučovat. V šedesátých letech však jejich rozpory nebyly ještě tak velké a zřejmé. Na koncilu však již jejich cesty směřovaly opačným směrem.

O Ratzingerovi stále hlasitěji

Důležitou zkušeností se pro prof. Ratzingera stal rok 1968, kdy se přes západoevropské a americké univerzity převalila vlna levicových rozporů. Studentské demonstrace zavítaly i na univerzitu v Tübingenu. Mó-

da marxismu ovládla nejen studenty, ale i profesory. Ve své autobiografii „Můj život“ Ratzinger píše: „Existencialismus se rozpadl a marxistická revoluce zapálila univerzitu až do základů. Ještě před několika lety se soudilo, že teologické fakulty budou pokoušení marxismu ušetřeny. Nyní se stala věc zcela opačná. Změnily se na skutečná ideologická střediska. Na denním pořádku byly rouhavé urážky kříže, který byl odsuzován jako projev sadomasochismu, před věřícími se pokrytecky předstírala víra, když to bylo výhodné, aby nevyšly najevo metody k dosahování svých vlastních cílů.“

Jako svědek pokusů podříditi náboženství politické ideologii napsal Ratzinger ve své knize „Sůl země“: „Byla to instrumentalizace prováděná tyranskými, brutálními a krutými ideologiemi. Tato zkušenost mi dala pochopit, že je nutné varovat se zneužívání víry právě k tomu, aby se podpořily vlastní zájmy.“

Znechucen touto radikální ideologickou změnou v Tübingenu opouští v roce 1969 katedru a vrací se do Bavorska, kde přijímá místo profesora na univerzitě v Řezně. Stane se později děkanem a prorektorem to-

Erb Josefa kardinála Ratzingera

hoto učiliště a dále teologickým poradcem německého episkopátu. Významnou se stala také skutečnost, že v Řeznu byl také jeho bratr a přestěhovala se tam i jeho sestra. Celá rodina Ratzingerů byla opět spolu.

Nedlouho nato povolal papež Pavel VI. Ratzingera do Mezinárodní teologické komise, která byla svolána na nátlak pokrokového křídla biskupů a kardinálů II. vatikánského koncilu. Tato komise měla převzít funkci a roli koncilních teologů. Mnoho „progressistů“ si od ní slibovalo, že budou moci vytvářet nátlak, aby se v církvi zabydlela „permanentní revoluce“.

Práce v komisi byla pro budoucího papeže velmi významnou zkušeností. Poznal, jak mnoho teologů procházelo podobným vývojem jako on. Ti, kteří

před koncilem hořce prožívali, jak je jejich činnost omezována kvůli jejich „modernismu“, a kteří s uspokojením konstatovali, když jejich myšlenky našly ohlas v tom, jak se Církev otevřela světu, nyní naopak prožívali velký nepokoj při pohledu, kam až přivedla katolické myslitele liberální teologie. Tito teologové začali vydávat v roce 1972 čtvrtletník *Communio*. Patřili k nim kromě Ratzingera Hans Urs von Balthasar, Henry Lubac, Jorge Medina, Philippe Dalahaye a další.

„Pocit, jak získávám stále jasnější vlastní teologickou vizi, byl tou nejkrásnější zkušeností z doby strávené v Řezně,“ poznamenal Ratzinger ve své autobiografii. Současně si vystavěl v tomto městě malý domek se zahrádkou, kde vládla jeho sestra a který často navštěvoval jeho bratr, sborník slavného katedrálního sboru. Zde ho v červenci 1976 zastihla zpráva o smrti kardinála Döpfnera, mnichovského arcibiskupa. Současně se začalo proslýchat, že jeho nástupcem by se mohl stát 49letý profesor Ratzinger. Sám Ratzinger tomu nemohl uvěřit. Byl vědcem, zcela ponořeným do akademického života, který neměl téměř žádné zkušenosti s řízením většího celku, než byla univerzitní katedra.

Před více než deseti lety stál před podobným dilematem jiný kněz, ponořený do vědy na univerzitní katedře. I když současně prováděl rozsáhlou pastorační činnost, netušil, že Prozřetelnost radikálně změní jeho životní dráhu. Ovšem okolnosti, jak se dva budoucí papežové dověděli o svém jmenování biskupem, byly odlišné. Když Karola Wojtylu informoval kardinál Wyszyński o jeho biskupské nominaci, ihned řekl: „Přijímám.“ Papežský nuncius, který navštívil Ratzingera v Řezně koncem března 1977, měl s sebou jmenovací listinu na arcibiskupa Mnichova a Freisingu, ale odevzdal ji jmenovanému až na konci rozhovoru s tím, aby si odpověď rozmyslel a poradil se se zpovědníkem.

Jan Pavel II. podepisuje nový Kodex kanonického práva, vedle Josef Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, 25. leden 1983

Byl jím prof. Auer, rovněž teolog. „Očekával jsem, že mě odradí, ale k mému překvapení mi řekl: - Musíš to přijmout!“ Příští den v hotelu v Mnichově za přítomnosti nuncia na hotelovém dopisním papíře podepsal Josef Ratzinger svůj souhlas.

Jít za pravdou

Duchovní vůdce, který doporučil Ratzingerovi přijmout nabízený úřad, sdělil mu současně heslo, převzaté z Třetího listu sv. Jana: „Spolupracovník pravdy.“ V knížce „Milníky“ kardinál Ratzinger zdůvodňuje: „Za prvé se mi zdálo, že toto heslo spojuje mé dosavadní poslání s mojí novou misí. Přes všechny rozdíly ve způsobu jde o totéž: jít za pravdou a být v jejích službách. V dnešním světě téma pravdy takřka zaniklo, protože pravda se jeví pro člověka jako něco příliš velikého, a přitom se všechno rozpadá, když pravda není.“ Bylo třeba ještě vybrat biskupský erb. První prvek byl jasný, protože v erbech mnichovských biskupů již téměř tisíc let byla hlava mouřenína. Nikdo sice nevěděl, co znamená, ale stalo se to tradicí. Druhým prvkem byla mušle. Kardinál Ratzinger o ní napsal: „Mušle je symbolem mého velkého mistra Augustina, symbolem teologické pravdy o velikosti tajemství, které sahá dále než naše vědění.“ Z legendy o sv. Korbiniánu vzešel třetí prvek – silueta medvěda, přinuceného k cestě do Říma.

Biskupské svěcení se konalo 28. května 1977 o svatodušní vigilii. O měsíc později 27. června ho Pavel VI. jmenoval kardinálem. Jako mnichovský arcibiskup byl již od progresistů označován za konzervativce a rozhodného přívržence doktrinální tradice, odpůrce liberalismu, podobně jako krakovský metropolita Wojtyła. To jistě vedlo ke konfliktům s dřívějšími kolegy, i když mu přes jeho konzervatismus přiznávali největší schopnost pro dialog. V knížce „Sůl země“ popisuje toto období: „Ješ-

Kardinál Ratzinger ve společnosti kardinálů (zleva): Giovanni Benellego, František Tomášek, Bernardín Gantin, Giuseppe Caprio

tě dnes mě naplňuje radostí, že jsem se v Mnichově neschovával před konflikty, pasivita je totiž nejhorší formou vlády.“ Již tehdy začal díky rozhodnosti v dialogu získávat přívlastek „oceľový kardinál“.

S kardinálem Wojtylou se dlouho neznali, jen se několikrát minuli v Římě. Poznali se teprve v r. 1977 při biskupském synodu, když byl Ratzinger v úřadě teprve krátkou dobu. Bylo to jen letmé setkání. Blíže se poznali až v roce 1978 při konkláve po smrti Pavla VI. Stačil jeden rozhovor, aby dospěli k závěru, že přes zcela odlišné zkušenosti si velice dobře rozumí.

„Spojila nás především jeho svobodná a ničím nezkomplikovaná bezprostřednost a otevřenost a také vyzařující srdečnost. Byl to smysl pro humor, výrazná zbožnost, ve které nebylo nic vnějšího. Bylo cítit, že je to člověk, který náleží Bohu,“ říká Ratzinger o prvních setkáních s polským kardinálem novináři Petru Seewaldovi. Nepředpokládal však, že si ho budoucí papež tak dobře zapamatuje.

V knížce „Můj život“ kardinál Ratzinger píše: „Myšlenka, aby se krakovský arcibiskup stal papežem, se objevila již v prvním konkláve v r. 1978, ale zvrat, jaký vyvolá takové rozhodnutí, se jevil příliš velký. Náhlá smrt Jana Pavla I. jistě umocnila pocit, že je nutný nový odvážný krok. Papež z Východu – papež, pro kterého reálný socialismus není pouhou teorií, ale každodenní bolestnou skutečností, to byla myšlenka, která se musela objevit po předchozích bouřích a marxistických sněních. A byli někdo, kdo jako filozof promyslel od základu konfrontaci mezi křesťanstvím a marxismem, kdo jako pastýř Církve vedl a jako věřící člověk se v té věci hojně modlil k Bohu, nebyla taková volba výzvou času pro Východ i Západ? Já sám jsem se díval na to, jak se tento člověk modlí, jak je otevřený a svobodný od předsudků při setkání s jinými lidmi, také s námi Němci, a to ve mně umocňovalo přesvědčení, že je to papež hodiny, která odbila pro svět. Myslel jsem na kritiky Církve v Německu, kte-

ří jen čekali na to, co negativního lze najít na novém papeži, a musím přiznat, že v tichosti duše jsem se těšil z toho, že tato volba jim tak vzala dech, že se museli teprve nadechnout, aby mohli najít nové argumenty pro hluboce zakořeněnou averzi. Anebo byli pojednou připraveni na pravdivé a vážné zamýšlení a naslouchání?“

O papeži řekl kardinál Ratzinger: „Papež přežil celé drama německé a ruské okupace, pak komunistické vlády, šel vlastní intelektuální dráhou, zabýval se německou filozofií, hluboko vnikl do dějin evropského myšlení. Znal také hlavní ohniska teologie, která povedou daleko od vyjetých kolejí. Toto duchovní bohatství, rovněž radost z rozhovoru a výměny názorů – díky tomu všemu jsem ihned pocítil k tomuto papeži sympatie.“

Tato sympatie, zřetelně vzájemná, dala o sobě krátce nato vědět způsobem pro kardinála, který teprve tři roky plnil funkci metropolity v Mnichově a Freisingu, zcela neočekávaným. R. 1980 byl jmenován vedoucím mimořádného biskupského synodu na téma role laiků v Církvi. Krátce nato ho papež prosil, aby přijal vedení Kongregace pro výchovu. Ratzinger to odmítá, protože se domnívá, že by neměl tak brzy opouštět arcibiskupský stolec. Byl totiž po dlouhé době prvním arcibiskupem, který pocházel z této diecéze. Ale Jan Pavel II. poznal přednosti tohoto kardinála a chtěl ho mít ve Vatikánu, protože jakmile se zotavil po atentátu z 13. května 1981, 25. listopadu ho jmenoval prefektem Kongregace pro nauku víry. Toto jmenování kardinál Ratzinger ihned přijal. Byl rovněž jmenován vedoucím Biblické komise a Mezinárodní papežské teologické komise. Medvěd, kterého si umístil do svého erbu, přivedl ho do Říma, a to, jak se později ukázalo, navždy.

Z *Przyaciółka* 17/2006
přeložil Iš-

Josef Ratzinger se svou sestrou Marií a Josephem Huberem, starostou Aschau

DEJ MI SVOU RADOST!

Profesionálně jsem často konfrontována s lidmi, kteří jsou něčím zatíženi, a výsledkem je, že něco z té tíže přejde na mne. Stává se, že jsem z toho velice unavena. Velmi snadno se dostavuje nedostatek radosti, jakási vnitřní temnota. V takové situaci mi velice pomohla slova Ježíše Krista na rozloučenou, jak je zaznamenal sv. Jan. Zvláště silně na mě působí slova, která Ježíš řekl, ačkoliv věděl, že za několik hodin bude zatčen, a přece několikrát mluví o radosti: *To jsem vám řekl, abyste měli radost a aby vaše radost byla úplná* (Jan 15,11).

Postupem času jsem si uvědomila: Ježíš hoří touhou, aby nám mohl darovat svou radost. A proto je velmi vhodné ho o tuto radost prosit. Když ho o ni prosíme, otevíráme své nitro a Ježíšova radost může do nás vstoupit.

Proto kdykoliv se mi stane, že jsem v depresi, stalo se mi samozřejmostí prosit Ježíše: „Pane, dej mi svoji radost!“ A mohu dosvědčit: vždy mi dá radost, a to ihned. V takových situacích mám dojem, že Ježíš přímo čeká na to, aby mi mohl dát svou radost.

A co je na této radosti zvláštní: dává mi neobyčejnou životní sílu, sílu, kterou nějaké stíny jen tak nezaženou. Touto radostí smutek roztaje jako sníh na jarním slunci. Vnitřní obšťastnění, které vyvolává, se dá těžko popsat. V nouzi, která mě potká, mě nikdy nenechá samu. Spíše vstupuje se svou radostí do mé lidské nouze.

Maria Loley

Potřebuje svět lidi zasvěcené Bohu?

Různé statistiky ukazují, že ubývá řeholnic, zvláště těch, které pracují ve školství, charitě a zdravotnictví. Naopak přibývá těch, které žijí uzavřené do klášterů, především na modlitbách. Má taková skutečnost nějaké poselství pro nás?

Svatý otec Benedikt XVI. ve své nástupní homilii kromě jiného řekl, že v minulé době šlo často o pravdu a spravedlnost, zatímco v dnešní době jde více o svobodu a štěstí – individuální štěstí.

Zdá se mi, že Bůh v jednotlivých dobách dává lidem, kteří se mu zasvětili – dali plně k dispozici, zvláštní charismata, kterými odpovídá na mimořádné potřeby doby. Kdysi v době nerozvinuté Evropy se stali mniši učitelé zemědělství, hospodářství i stavebnictví. V době citlivosti pro pravdu vznikaly církevní školy a rozvíjela se věda. V dobách sociální tísně se nadechly nebývalé zástupy pro život zasvěcený Bohu a službě potřebným.

Svět se změnil. Lidé už nehledají skutečnou pravdu. Ta už není prioritou. Nestojí jim za to se o ni přít, tak si každý nechá tu svou. Ze vzdělání a zdravotnictví se stalo podnikání místo služby. Ze sociální péče také, nebo se tato oblast nechává na státu. Dnes se zdá, že na tomto poli už Církev není potřebná, a proto nejsou ani povolání. Je dobře, že ve školství, zdravotnictví a v sociálních službách pracují jiní, ale lidé zasvěcení službě Boží zde mají i dnes své poslání. Kdo tam vnese Boha, aby se z toho nestalo temné peklo bez Boha?

Nedávno při jedné diskusi s mladými se ukázalo, že pojem obět nic neříká ani mnohým věřícím. Chtějí milovat sebe a stejně tak i bližního a Boha ještě víc, což je správné, ale obět považují za projev nedostatečné lásky k sobě a pak i k bližním. Jako by to odráželo situaci unavené společnosti, která ztratila ideál,

a proto už nevidí důvod k nezištné námaze či oběti z lásky. Jenže společnost, kde bezproblémové štěstí, pohodlí, kariéra či jen nezávazné užívání si života plnými doušky stojí výš než rodina a děti, vymírá a ztrácí naději. Topí se v dlužích, bojí se, že neužije důchodce, vyklízí prostor jiným kulturám. Jde k smrti.

Kdo pomůže lidem objevit hodnotu skutečné rodiny, založené na trvalém svazku muže a ženy jako základu zdravé společnosti, a radost z dětí, které i přes přinášení obětí se stávají pramenem rodičovského štěstí? Není právě zde prostor pro lidi zasvěcené, aby – jako už tolikrát v dějinách – jejich přičiněním přišlo uzdravení? Svět nechápe obět, hledá jen štěstí a svobodu, ale často na cestách, které končí v poutech sobectví a v otroctví drog. Ti, kdo objevili Krista a tak se zamilovali do jeho tváře, že se

mu zasvěcením dali plně k dispozici, se naučili překonat sebe, objevili svobodu v Kristu, našli radost z Boha a prožívají štěstí z jeho blízkosti. Tady vidím jejich nezastupitelné poslání pro dnešní dobu. Ne vyklízet pole, ne soudit svět, ale vyzářovat radost lidem skutečně šťastných a svobodných. Být znamením a dárce těchto hledaných pokladů. Bude to jistě vyžadovat námahu ne menší, než přinášeli průkopníci zdravotní a charitní služby v jejich začátcích, nebo misionáři hlásající evangelium slovem i životem v primitivní bídě, ale bude to působivé znamení aktuálního působení samotného Boha, který dělá divy v těch, kteří se mu dají k dispozici. A plodem bude nová naděje pro lidstvo. Že by se k tak úspěšným lidem nepřidaly celé zástupy? Pak tady začne nová etapa dějin.

Arcibiskup Jan Graubner

VZÁCNÉ RUKOPISY

Vatikánské apoštolské knihovně byly předány vzácné Bodmerovy papýry, které pocházejí z roku 175–225 po Kr. a dokládají historičnost evangelií. Jejich vlastníkem byl dosud Američan Frank J. Hana a jeho rodina. Papýry Bodmer XIV/XV (P75) obsahují 144 stran a jsou nejstarším rukopisem, který obsahuje současně dvě evangelia, Lukášovo a Janovo. To je důkazem, že všechna evangelia tvořila pro první křesťanská společenství jednotu. Rukopis obsahuje v Lukášově evangeliu nejstarší verzi modlitby Otče náš.

MNOHO ELEKTRONICKÝCH MÉDIÍ ŠKODÍ ZDRAVÍ DĚTÍ

Příliš velký konzum médií poškozuje zdraví dětí a ohrožuje jejich vývoj. U dětí se objevuje nadváha, sklon k násilí, problémy v učení, poruchy pozornosti a hyperaktivita. Na moderní mediální konzum doplácí nejvíce mladá generace. Do dětského pokoje rozhodně nepatří obrazovka. Mediální konzum také zvyšuje náklonnost k závislosti. Dbát v tomto ohledu na zdraví dětí je povinností nejen rodičů a vychovatelů, ale i křesťanských farností.

PREZIDENT RESPEKTUJE PAPEŽE

Italský prezident Giorgio Napolitano vyzval italský stát, aby společně s Církví hledal řešení tzv. společenství osob stejného pohlaví. Při státní návštěvě ve Španělsku prohlásil, že je třeba znepokojení Svatého otce v této otázce respektovat. Nemluvil přitom o kompromisu, protože postoj státu a Církve je v této otázce neslučitelný.

Bylo by dobře, kdyby tomu tak bylo i v budoucnosti. Nikdy nebyla žádná osoba v dějinách tak milována a tak nenáviděna jako Ježíš Kristus. Za něho šli mučedníci na smrt, byli pronásledováni jeho bratři a učedníci a posíláni do vyhnanství. Pro něho obětovali muži i ženy svou krev a proti němu byly psány knihy a manifesty. Pro něho někteří obětovali všechno, tělo, život, majetek, a proti němu mnozí udělali kariéru, uzavírali falešné kompromisy a zraňovali své svědomí.

Ve skutečnosti se Kristus vymyká všem lidským modelům myšlení. Jeho království je bez hraničních patníků, bez letopočtů. Jeho erbem je Kříž, který je pro židy pohoršením a pro pohany k posměchu a dnes pro milé křesťany někdy obojí. Opravdu – otázka, kdo je Ježíš Kristus a co přináší, je dnes aktuálnější než kdykoliv předtím.

Náš svět je plný učitelů, plný žáků, plný škol. Všichni učitelé tohoto světa přicházejí zdola. Musí nejdříve sami studovat, než mohou začít vyučovat. Velcí zakladatelé náboženství, jako Buddha, Mohamed nebo Konfucius, přicházejí zdola, i přes vnitřní zkušenost své duše.

Velcí přírodovědci, jako Newton, Max Planck nebo Albert Einstein, přicházejí zdola. Tvoří svou vědu z experimentů. Velcí filozofové, jako Platon, Aristoteles nebo Kant, přicházejí zdola. Tvoří svou vědu z rozumu. Velcí umělci, jako Mozart, Bach, Händel, přicházejí zdola, tvoří své umění z vlastní intuíce.

Ježíš Kristus je něco jiného. Přichází shora. On je nový učitel plný moci. On přišel, aby vydal svědectví pravdě. Je mimo veškerou konkurenci, protože je jediný, který přichází shora, a oznamuje to, co viděl u Otce. On je Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, jak říká vyznání víry. Když otevře svá ústa, slyšíme slovo věčného Boha.

Kristus mezi všemi učiteli tohoto světa nemá obdoby. Proto

Křesťané – předvoj budoucnosti

Kristus nepotřebuje tichošlápky, ale vyznavače

Odborníci říkají, že otázka, kdo je Ježíš Kristus, bude u nás v budoucnosti ústřední otázkou katolické teologie.

nezaložil svou školu, nýbrž své následování. Není Bohem filozofů, nýbrž Bohem Abraháma, Izáka a Jakuba. Proto nepotřebuje funkcionáře, ale učedníky. Nechce mít náboženské úředníky, nýbrž mučedníky. Nechce ti-

Kardinál Joachim Meisner

chošlápky, nýbrž vyznavače. Potřebuje pro svou věc nejen teoretiky, nýbrž i mystiky, lidi, kteří ho nejen znají, ale kteří se s ním setkávají. Protože jeho věc není žádná věc, nýbrž On sám, Syn.

„Milovaný, nenáviděný, ale málo známý,“ tak je nadepsán jeden teologický článek z prvního století. To by se o něm dalo říct i v současnosti. Milovaný, nenáviděný, ale málo známý. Protože Ježíš nezaložil žádnou školu, nýbrž následování, je to chybný vývoj, když se z Církve stane obrovská škola a současně pedagogické zařízení, které má lidi naučit některým pravdám, některým poučkám.

Víra v Ježíše Krista má svůj pramen v události Božího vtělení, které je viditelné od jesli v Betlémě až po prázdný hrob v Jeruzalémě. Místem setkání s Bohem v Ježíši Kristu nejsou proto dnes v první řadě univerzity, nýbrž autenticky slavená liturgie Církve.

Před reflexí musí stát zkušenost. V liturgii je to, co je nadmyslové, učiněno smysly vnímatelné. Zde saháme po nebi a po

všem, co je v něm. A nebe s nebeskými mocnostmi sestupuje na zem a dotýká se nás. On sestupuje k nám na dosah.

Neviditelné nebeské mocnosti chválí Boha spolu s námi na zemi. Zde odkládáme všechna intelektuální zúžení a počítky a vystupujeme s milostí skrze smysly představitelné společenství do communio sanctorum s Bohem, Stvořitelem nebe a země.

Boží andělé žasnou nad Božím ponižením a člověk žasne nad svým vlastním povznesením. Slovo sestoupilo k nám lidem, stalo se člověkem a bylo mezi námi přítomno neviditelně v Duchu a viditelně ve svém Těle a Krvi. A pak se vrátil k Otci zpět. A s ním vystoupil i člověk a stal se božským. Kristus zanechal sám sebe ve své Církvi po všechny dny až do konce světa.

Tato přítomnost Boží v Církvi není něco ideového, nýbrž je to existenciální událost. Netýká se pouze našeho intelektu, nýbrž všech našich údů, srdce a ledvin. Tato Boží přítomnost umožňuje opakovaná setkání s ním. Zde může člověk Boha ochutnat.

Tento Bůh chutná stále více. Proto mizí všechno nechutenství a apatie k Bohu a k jeho světu. A člověk zažívá strhující fascinaci tohoto Boha. Kristus nám přinesl nejen zvěst o tomto Bohu. Přinesl jeho a sebe samého ve svém vtělení tak, že se ho můžeme dotýkat.

Když se podíváme na vzdělávací programy a témata v různých církevních zařízeních, vypadá to tak, že nevíme, jaká hodina udeřila.

Dnes nejsou nejdůležitější detailní otázky, jako celibát, svěcení žen. To všechno je starý snímek z předčverejšku. Dnes se jedná zcela vážně o otázku Boha a o otázku Krista.

Člověk nemůže vyrůst nad sebe, pokud věří jen sám v sebe. Potřebuje víru v Boha. Bůh je Existence. On je skutečně přítomný. On působí. Jedná a neсе. Není pouze náš vzdálený původ a daleko před námi ležící cíl. Nikoliv. On nese moje přítomné bytí.

On nepřestal myslet na svůj světový stroj, protože údajně funguje sám. Svět je a zůstane jeho svět. Jeho doba je přítomnost, nikoliv minulost nebo budoucnost. On žije v ustavičné přítomnosti. On může skutečně jednat a skutečně jednat v tomto světě, v našem životě až do podrobnosti.

Ruku na srdce: důvěřujeme mu zcela? Pak ovšem nemůžeme chodit po světě s tak utrápeným obličejem. Vidíme ho ještě jako skutečnost v kalkulaci našeho života? Pochopili jsme, že první deska Desatera obsahuje základní nárok Boha na lidský život?

My jsme jen tvorové, ale skuteční tvorové, to znamená, že máme původ i budoucnost v Bohu. Nic se člověku nepřihodí náhodou, ani boj o naše bytí. Pochází z Boží stvořiteléské lásky.

Pod takovým nebem je možno žít. Je možno dýchat a rozvíjet se. To musí být hlavní témata našeho hlásání v Církvi. Naši věřící si opět musí být jisti svým vítězstvím, musí získat své sebevědomí. Nejsme přece posledním dovětkem středověku. Jsme předvoj budoucnosti, o které většina současníků nemá vůbec ponětí. Máme všechny důvody kráčet světem vzpřímeně se vztyčenou hlavou, nikoliv proto, že bychom byli lepší než ostatní lidé. Ale lepší je náš Bůh!

Kázání kolínského arcibiskupa na II. teologické letní akademii v Aigenu 1999

HOCHHUTHŮV „NÁMĚŠTEK“ - PRODUKT KGB

Americký týdeník National Review uveřejnil článek bývalého ředitele rumunské komunistické rozvědky, který později uprchl na Západ, o taktice KGB vůči Vatikánu. Ion Mihai Pacepa píše, že v únoru 1960 Chruščev schválil tajný plán KGB na poškození morální autority Vatikánu v západní Evropě: jeho autory byli předseda KGB Alexandr Šelepin a člen politbyra Alexej Kiričenko. Plán se zaměřil především na Pia XII., který právě (v roce 1958) zemřel a nemohl se bránit. („Mrtví se nemohou bránit,“ bylo heslo KGB.) Akce měla být provedena „západními rukama“. Akce nazvaná „Seat-12“ se zhmotnila do přípravy hry „Náměstek“, jejíž námět připravil generál Agajanc, šéf dezinformačního oddělení KGB. Sepsal ji pak neznámý německý autor Rolf Hochhuth, producentem byl Erwin Piscator. Ve hře se tvrdí, že Pius XII. podporoval Hitlera a jeho politiku likvidace Židů. Hra byla přeložena do 20 jazyků: v Praze ji uvedlo Vinohradské divadlo a byla vydána knižně. Článek líčí, jak byla do přípravy hry zapojena i rumunská tajná služba.

National Review - Res Claritatis

PROTI KOHOUTÍM ZÁPASŮM

Biskupové v Mexiku podporují nový zákon, který má v budoucnosti zakázat kohoutí zápasy, protože podporovat takové násilí není v souladu se správným vztahem k přírodě a ke zvířatům. Pokud budou zápasy kohoutů v Mexiku zakázány, bude tato sporná zábava možná jen v USA ve státě Louisiana.

PAPEŽ PROTI „VOJENSKÝM“ HRAČKÁM

Benedikt XVI. se po promluvě k Anděl Páně vyslovil proti hračkám ve formě zbraní: „Chraňte své děti před nákazou násilí!“ V Itálii probíhá kampaň, aby děti vyměnily hračky v podobě tanků, pistolí a granátů za hodnotnější dárky.

Středověk - doba rozkvětu Evropy**Církevní dějiny jednou také pozitivně**

Patří takřka k samozřejmostem představit v médiích středověk jako temnou epochu evropských dějin. Stačí připomenout takové pojmy, jako inkvizice, pálení čarodějnic, autoritativní Církev, která utlačuje laiky...

Teprve renezanze prý přinesla rozkvět, dala prostor rozumu, osvobodila člověka od pout nevědomosti. Jak je toto pojetí ideologicky tendenční a zkreslené, ukazuje Thomas E. Woods ve své knize *Hvězdné hodiny místo temného středověku*.

Autor dokládá, že žádná jiná instituce nepřispěla tolik k rozvoji západní kultury v Evropě jako Církev. Kdo si to ještě dnes uvědomuje? Po konci pozdně římské antiky, doby opravdu temné, podařilo se Církvě jako jediné opravdu fungující instituci za zmatků stěhování národů zachránit evropskou civilizaci před úplným zánikem. Zachránila tehdy základní kulturní techniku, jakou je čtení a psaní.

Kláštéry byly místy ochrany a pěstování kultury v tom nejlepším slova smyslu: pěstovala se zde věda stejně jako metody zemědělského hospodaření. Mnoho neosídlených prostor se změnilo na místa, kde se vzdávala chvála Bohu a kladly základy umělecké tvorby včetně hudby pro budoucí epochy.

Ve středověku, období, které bylo poznamenáno vírou, vznikla kvetoucí městská kultura s vynikajícími stavebními díly, která jsou dnes hlavním předmětem přitažlivosti a pozornosti pro turistický ruch. Založením univerzit v Oxfordu, v Bologni nebo v Paříži byly položeny základy moderní vědy. Není zde vůbec možno mluvit o utlačování duchovní činnosti, právě naopak.

Woods poukazuje také na to, že křesťanská víra ve Stvořitele a člověka stvořeného podle jeho obrazu umožnila rozvoj moderních přírodních věd. V jiných kulturách k ničemu podobnému nedošlo. Podle jiných představ o božstvu a člověku to ani nebylo možné.

Ještě dnes čerpáme z křesťanských představ o člověku, jak je pěstoval středověk. Odkud odjenu by mohla pocházet lidská práva, ne-li z představy, že každý lidský život je posvátný?

Woods připomíná také, co všechno vykonala Církev pro zlepšení postavení ženy. Protože tato otázka je dnes tak diskutovaná, neškodí delší citát z jeho knihy: „Za nevěru nebylo pokládáno to, co bylo ve starověku běžné, totiž pouze ten případ, že žena byla nevěrná muži a nikoliv, když muž byl nevěrný své ženě. Vliv Církvě na tomto poli měl velký historický význam a Edward Westermarck, odborník na instituci manželství, připisuje Církvě zásluhu, že pokud jde o rozvod, zajistila rovnoprávnost muže a ženy. Tento princip zčásti vysvětluje, proč byl tak vysoký podíl ženské populace v Církvě prvních staletí. ... Náboženství se stalo pro ženy přitažlivé, protože manželství bylo povýšeno na svátost, bylo tak posvěceno a rozvod byl zakázán (to především znamenalo, že mužům by-

lo zakázáno opustit svou ženu a oženit se s jinou).“

A kde je podobná kultura jako křesťanský středověk, ve kterém mohly ženy zakládat a vést své vlastní školy, kláštéry, nemocnice a sirotčince?

To jsou fakta, která jsou dnes většinou neznámá, ale měla by podstatně přispět k tomu, že křesťané mohou dnes směle vysvětlovat a vyvracet navyklá klíše, která představují církevní dějiny středověku v černých barvách.

Na konci knihy dává Woods slovo francouzské filozofce Simoně Weilové: „Nejsem katolička, ale pokládám křesťanskou ideu, která má své kořeny v řeckém myšlení a ze které se živila v průběhu celých staletí naše společná evropská civilizace, za něco, na co v žádném případě nemůžeme rezignovat, aniž bychom vypadli z reality.“ Stojí to k zamyšlení všem, kteří jsou bezradní při formování naší budoucnosti.

*Z Vision 2000 1/2007
přeložil -lš-*

TŘI SLABINY DNEŠNÍCH KATOLÍKŮ

Biskup Giampaolo Crepaldi, tajemník papežské rady Iustitia et Pax, prohlásil, že moderní katolický svět trpí třemi hlavními slabostmi: podporuje sekularismus a považuje ho za neutrální, čímž oslabuje svou identitu; nechápe otázky života a bioetiky jako společenský a politický problém; nedokáže prosazovat sociální učení Církvě systematickým a přístupným způsobem.

Řekl to na semináři o obecném dobru a sociálním učení Církvě, pořádaném italskou biskupskou konferencí.

„Učili jsme střídavě teologii oddělení víry od politiky a teologii přímého angažmá, a mezi tím se téměř nepozorovaně rozmohla kultura agnosticizmu a relativismu, jež se dnes vnucuje téměř diktátorským způsobem: zasahuje přímo srdce křesťanského poselství a brání jeho přijetí,“ dodal biskup Crepaldi. „Jakmile ztratíme ze zřetele fakt, že člověk je capax veritatis (mocen pravdy), je nemožné si myslet, že je capax Dei.“

Biskup Crepaldi vyzval k reflexi vlastních křesťanských kořenů, protože „antropologická otázka se dnes stala otázkou sociální“.

Zenit - Res Claritatis

směřuje k nejvyššímu usnadnění a projasnění našeho společného života. Bůh nám v něm vlastně prozradil a předal své vlastní velmi úspěšné „výrobní tajemství“, způsob, jakým on sám přistoupil k řešení problému, když se naši vinou tak tragicky zkalily vztahy mezi ním a jeho tvory. Jeho přikázání lásky je tedy bezvýhradně božské přikázání, které by jinak na lidskou mysl vůbec nevstoupilo. Na přikázání lásky proto také spočívá naprostá výlučnost a jedinečnost křesťanství, které má v duchu tohoto poselství od základu změnit tvář světa. Bohužel, současná podoba světa tomu neodpovídá. Ačkoliv Bůh je láska, mezi jeho tvory je láska stále více nedostatkovým zbožím. Statistiky vydávají zdrcující svědectví, jak stále více roste tvrdost lidských srdcí. V roce 2005 připadá např. u nás na každý druhý den jedna vražda a loni jejich počet ještě vzrostl takřka o 25 %. Láska se však vytrácí dokonce i z onoho intimního prostředí, které se přímo svou přirozeností má zakládat na lásce, jak o tom vypovídají horentní počty rozvodů, potratů a případů násilí v rodinách.

My si pod láskou představujeme často spíše jen onu příjemnost, kterou nám působí ochota toho druhého, že je nám k dispozici. Chceme ho mít u sebe proto, že nám to dělá dobře a jeho přízeň nám lichoť, aniž si uvědomujeme, že jeho zbožňování nám vlastně slouží nejvíce k tomu, abychom sami rostli ve svých očích. Láska se často mění ve svůj opak: místo, aby dávala, chce jen brát. To je vlastně ona praxe, se kterou se setkáváme i u pohanů, jak nás Ježíš upozorňuje. Ale láska podle Ježíšova pojetí a vzoru vypadá zcela jinak. Člověk byl stvořen, aby se podobal Bohu také v jeho nejvyšší dokonalosti, lásce, která se raduje nikoliv z toho, co přijímá, ale z toho, co nezištně dává.

Bůh byl od věčnosti Láska. Ale skoro se zdá, jako by se Bůh

nemohl nasytit své vlastní nekonečné a dokonalé vnitrobožské lásky, jako by sám chtěl zakusit také onu lásku neopětovanou, dokonale „jednostrannou“. Tuto zkušenost učinil v nejvyšší možné míře Boží Syn, když vzal na sebe hříchy všech lidí, a ačkoliv se pak cítil zcela nemilován, opuštěn, zavržen svým Otcem, přesto ho miloval nejryzejší láskou, kterou osvědčil v dokonalé poslušnosti. V tomto svém stavu poslušnosti současně nekonečně miloval ty, kteří ho z nenávisti přibíli na kříž. To je božská láska, která **miluje**, a tím současně **zachraňuje**.

Takové lásce se my slabí lidé těžce učíme. Snad právě proto, aby alespoň své vyvolené duše naučil a uvedl do stavu této nejoprávněnější, neopětované, jakoby zcela nesplácené lásky, vystavuje je tzv. „noci víry“, kdy nevidí a necítí nic jasného, nic útěšného, naopak, připadá jim, že jsou přímo ve stavu ztracení, a zůstává jim jen jediné, aby i v tomto stavu opakovali a osvědčovali Bohu své neochvějné – „Miluji Tě!“ V síle této lásky je obsažena její spoluvykupitelská záchranná moc.

Svého Pána proto nejvíce následujeme právě tehdy, když v sobě, ve svém srdci probouzíme lásku k těm, od nichž místo lásky pocítujeme, že nám ubližují a křivdí, že jsou nám nepřijemní, protivní a třeba až odporní. Taková láska jako opravdová protiváha sobectví se nejvíce přibližuje Ježíšově vykupitelské lásce a je proto nejúčinnější **záchranou** pro nemocný svět, ten náš malý a bezprostřední, i svět vůbec.

Jak se dá taková láska probudit? Když tomu druhému z celého srdce přejeme dobro. Existuje k tomu jedna účinná pomůcka, tzv. modlitba „malých duší“: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!* Tato kratičká modlitbička má dvě části: první představuje vyznání lásky a druhá nejzávažnější prosbu o vůbec největší mi-

lost, o jakou může člověk prosit: o dar věčné spásy. Upřímnost a opravdovost té první části podmiňuje účinnost té druhé, ale přitom ta druhá svou naléhavostí zpětně dokazuje opravdovost té první. Čím ochotněji přijímáme všechny přicházející nepřijemnosti a protivenství s oním vyznáním „...**miluji** vás“, tím více se umocňuje naše prosba o „**záchranu** duší“. Tyto duše však nemusí být míněny jen obecně, to může být také zcela konkrétní duše, třeba právě ta, která nás zrovna jedovatě kousla, kterou bychom nejraději neviděli. Kdykoliv prosíme o záchranu té či oné duše, která nás zraňuje, nebo která chybuje a bloudí, nebo jsme ji náhodou potkali na ulici, vyznáváme tím lásku třem najednou: Ježíšovi, Marii i ohrožené duši. Ježíš nás ujistil, že takovou prosbu nemůže nevyslyšet. Tato modlitba je něco jako punc, kterým můžeme označit lidi, aby se jim nakonec vyhnul anděl zkázy. Je to krajně nenápadný, skrytý, a přece účinný prostředek spolupráce **milujících** na **záchrane** světa.

Tato obdivuhodná střelná modlitba má ještě jeden blahodárný účinek: učí nás žít trvale v Ježíšově blízkosti. Je v našem zájmu naučit se žít s vědomím, že jsme ustavičně v jeho osobní společnosti. Stává se nám bohužel velmi často, že Ježíš není pro nás ten druhý, se kterým rozmlouváme, ale až někdo třetí, protože většinou rozmlouváme jen sami se sebou. Někdy to dokonce vypadá tak, že se snažíme, aby se nám „nepletl“ do naší samomluvy. Jestliže však si dáme práci a naučíme se stále rozmlouvat s ním a přijímat jeho rady a přání, můžeme prožívat něco podobného jako malá Terezička, kterou přivedl velice rychle ke svatosti.

Místo abychom se dohadovali sami se sebou – „Tak co teď, mám, nemám...?“, nebylo by lépe obracet se na našeho nejlepšího Přítele? Takový bezprostřední kontakt s ním není nějaká naše smyšlenka. Můžeme si

být jisti, že Pán se na nás ustavičně dívá a čeká na to, kdy se také my zahledíme do jeho očí. Velice rychle se přesvědčíme, že při takovém rozhovoru z očí do očí mu sotva něco odřekneme. On je velmi moudrý Vůdce a Vychovatel, kterému můžeme plně důvěřovat, protože by od nás nikdy nechtěl nic nemožného. Pokud si tento rozhovor z očí do očí neumíme představit, stačí se zahledět na známý obrázek Božího Milosrdenství...

Je jen jeden nepřítel, kterého si nemůžeme, ani nesmíme zamilovat. Proč se Bůh – Láska k odbojným andělům nezachoval podobně jako k nám? Jejich vzpuru můžeme chápat jako něco, co Ježíš označil za „hřích proti Duchu Svatému“, tedy vzdor, který současně odmítá jakoukoliv možnost smíření. O odbojných andělech vzhledem k jejich postavení, jejich schopnostem a vysokému stupni poznání Bůh nemohl říct, že „nevědí, co činí“. To je dobré si uvědomit, protože ke svému postoji krajního nesmiřitelného nepřátelství chce ďábel přivést také člověka a v nejednom případě se mu to daří. I jemu záleží na tom, abychom se mu podobali, a tak sdíleli jeho osud. Svatý Jan ho právem označuje za žalobníka, který se před Bohem ve skutečnosti vyťahuje se svými úspěchy a škodolibě Bohu představuje své následovníky. Je to nanejvýš škodolibě žalování, které je přesným opakem naší prosby o záchranu: „Nenávídím tě, znič duše!“ Orgie zla, kterých jsme stále více svědky, jsou čistě lidsky nevysvětlitelné. Tak jako není možné se podobat Bohu bez jeho pomoci a přispění, tak není možné následovat Zlého bez jeho přispění.

Mezi těmito antagonismy není možné žít v pohodlné a bezstarostné lhostejnosti zředěného křesťanství, které není ani horké, ani studené. S tímto vědomím se pokusme využít nadcházejících čtyřiceti postních dnů.

-/š-

Výzvy fatimského poselství (90)

Hle, téměř stejné zvěstování zmrtvýchvstání ženám s některými jeho podrobnostmi máme z pera sv. Lukáše: Josefa z Arimatie doprovázely ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje. Podívaly se na hrobku i na to, jak bylo jeho tělo pochováno. Potom odešly domů a připravily si vonné masť. (...) Prvního dne v týdnu časné ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu (...) a řekli jim: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jaku-

bova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se celý udivený nad tím, co se stalo (Lk 23,55-56; 24,1-12).

Při porovnávání těchto tří evangelií se nám ukazují odlišné detaily, které jsou každému vlastní. Není se co divit! Totéž se stane, když různí lidé jsou přítomni na jedné události: vyprávění, které pak o ní říkají, obsahují podrobnosti, které každého nejvíce upoutaly; a dokonce, když tatáž osoba vypráví o téže události při různých příležitostech, připomíná odlišné detaily, protože naše paměť si na všechno nevzpomíná v jednom okamžiku: jednou si vzpomíná na ty detaily, podruhé na další. A evangelia se zrodila z vyprávění svědků, která říkali, když zakládali a navštěvovali křesťanské obce, a jež po jejich odchodu byla uchová-

vána v paměti této obce. Odtud je pak sesbíral evangelista, přirozeně s příslušnými detaily. A toto je další důkaz pravdivosti události zmrtvýchvstání: nebyla to nějaká naučená věc, aby se pak matematicky vyprávěla, vždy stejnými slovy, s týmiž tečkami a čárkami, ale událost, které byl někdo přítomný.

Sv. Jan nám popisuje Ježíšovo zjevení apoštolům, kteří se nacházeli shromážděni ve večeraadle za dobře zavřenými dveřmi: *Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci uviděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,19-23).*

37.

KONTEMLACE SLAVNÝCH TAJEMSTVÍ

Sledovali jsme události Ježíšova života, které se připomínají v prvních dvou částech růžence. Pojďme nyní sledovat třetí část, tj. slavný růženec.

Jedenácté tajemství: Ježíšovo zmrtvýchvstání

V jedenáctém desátku růžence si připomínáme zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Na konci desátého desátku jsme se zastavili u těchto Ježíšových slov: „Dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce“ (Jan 10,17-18). Vyjádření téhož Otcova příkazu a moci dát život a zase ho přijmout se nachází v různých předpovědích, v kterých Ježíš během svého veřejného života řekl svým učedníkům o tom, že bude zabít, jak je to předpověděno v prorockých výrocích, ale že třetího dne vstane z mrtvých. První z těchto předpovědí pronesl Ježíš hned poté, co uslyšel z Petrových úst jeho vyznání víry, ve kterém ho uznával jako Krista, Syna živého Boha. Evangelista říká: *Od té doby Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabít a třetího dne že bude vzkříšen (Mt 16,21).*

Ve večeraadle slavil s apoštoly starozákonní paschu a pak ustanovil posvátný obřad, který měl pokračovat v Nové smlouvě. *A potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: »Budou bít pastýře, a ovce se rozprchnou.« Ale po mém vzkříšení vás převedu do Galileje“ (Mk 14,26-28).*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 18. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (2) 8.35 Na koberečku (16) 8.50 Valašská Senice 9.05 Přání 9.20 Vatikánský koncil 9.50 Na skleničku - Václav Kamarád, politický vězeň a literát 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Baterka - Pořad pro děti (Studio Lux) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Život pro život - film o světcích Maxmilianu Mariu Kolbem, režie: K. Zanussi 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Noemova pošta.

Po 19. 2.: 8.05, 18.05 Adopce na dálku v Indii 8.35, 21.45 Na koberečku (16) 8.55 Klip 9.00 Noční univerzita - kardinál Jozef Tomko 10.00, 19.00 Cesty za poznáním - Mořský cestovatel 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Na skleničku - Václav Kamarád - politický vězeň a literát 11.40 Klip 18.45 Valašská Senice na Hornolidecku 19.30 Po stopách Ježíše Krista (1) 20.05 Mezi nebem a zemí (11) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 22.00 Noční univerzita - P. Vojtěch Kodet 23.00 Koncert.

Út 20. 2.: 8.05 Highlight (2) - zahraniční gospelová scéna 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.45 Čteme z křesťanských periodik 9.20, 19.00, 23.00 Cesty za poznáním - Yosemiteký národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 9.50, 21.30 P. Richard Henkes 10.45 Atlas Chari-

ty - Studénka 10.55 Poltón klub (19) 18.05 Baterka - pořad pro děti 20.05 Bez hábitu - Kongregace třetího řádu sv. Františka 21.05 Přání 21.20 Klip 21.30 Kinematograf múz.

St 21. 2.: 8.05 Cesty za poznáním - Shekawi 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity 8.50, 21.35 Baterka 9.20 Na větrné hůrce 9.45 Hlubinami vesmíru - pohled na hvězdu oblohu 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (2) 18.45 Highlight (2) 19.25 Na skleničku 20.08 Poltón klub (19) 21.05 Zapomenutá generace 21.40 Leskovec 21.55 Noční univerzita - kardinál Jozef Tomko.

Čt 22. 2.: 8.05 Zapomenutá generace 8.30 Baterka 9.00 Noční univerzita - P. Vojtěch Kodet 10.00 Poltón klub (19) 10.55 Leskovec 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Cesty za poznáním - Mořský cestovatel 18.05 Highlight (1) 19.30 Octava dies 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Setkání s hostem 21.15 Adopce na dálku v Indii 21.50 Po stopách Ježíše Krista (2) 22.20 P. Richard Henkes.

Pá 23. 2.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (2) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.25 Bez hábitu 10.10, 19.00 Cesty za poznáním - Yosemiteký národní park, Národní park Jo-

shua tree, Etosha 10.40 Na koberečku (16) 10.55, 21.15 Atlas Charity - Vranov 11.00 Přání 11.15 Adopce na dálku v Indii 18.05 Zapomenutá generace 18.45 Leskovec 19.00 Baterka 20.05 Koncert - cimbálová muzika 23.00 Noční univerzita - P. Vojtěch Kodet.

So 24. 2.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (4) 8.05 Leskovec 8.20, 19.00 Cesty za poznáním - Národní park Capitol Reef, Stonehenge, Chichen Itza a Tulum 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Baterka 9.30 Animované biblické příběhy (5, 6) 10.30 Mezi nebem a zemí (11) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Highlight (3) 18.45 Přání 19.30 Post ako cesta 20.05 Kinematograf múz - Duchovnost 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (16) 21.25 Zapomenutá generace 21.55 Poltón klub (19) 22.50 Noční univerzita - Mons. Josef Hrdlička.

Ne 25. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (3) 8.35 Na koberečku (16) 8.50 Leskovec 9.05 Přání 9.20 Zapomenutá generace 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Animované biblické příběhy (7, 8, 9) 19.35 Cesty za poznáním - Shekawi 20.05 Octava dies 20.35 Kolekce filmů z Filmové školy Písek 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.20 Noemova pošta.

Matrice svatokopecká zve zájemce o historii a umění na přednášku Bohuslava Smejkal na téma **Kláštérní stavby z 18. století na Svätém Kopečku**, která se koná v neděli 25. února 2007 v 16 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary.

Dále Matrice svatokopecká hodlá uspořádat ve dnech **20.-26. 5. 2007 poutní zájezd do Medžugorje**. Zájemci, přihlaste se do 28. 2. 2007 na tel. číslo 585 385 033. Podrobnosti jsou na našich webových stránkách www.sweb.cz/m.svatokopecka nebo na vývěsce na dveřích svatokopecké baziliky.

NÁRODNÍ SVATOVOJTĚŠSKÉ OSLAVY

budou na základě rozhodnutí ČBK probíhat u příležitosti 1010. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha ve dnech 28. - 29. 4. 2007, a to nejprve v jednotlivých diecézích v katedrálních chrámech v sobotu 28. 4. 2007 a druhý den v neděli 28. 4. při společném česko-polském slavení v polském Gnieznu.

Národní pouť do Gniezna povede z pražské katedrály primas český kardinál Miloslav Vlk. Odtud bude do Gniezna vezena lebka sv. Vojtěcha a ze Slavnickovského hradistě z Libice, místa Vojtěchova narození, symbolická prst rodné země.

Ve večerních hodinách budou z jednotlivých diecézí vypraveny poutní autobusy do Gniezna, kde se česká a moravská pouť spojí kolem sedmé hodiny ranní v neděli 28. 4. ke společnému česko-polskému slavení svatovojtěšského jubilea v dopoledních hodinách. Odpoledne se budou poutníci vracet zpět do ČR.

Přípravná komise národních oslav při ČBK zajistí distribuci společného plakátu, poutních brožurek a potřebné registrace poutních autobusů.

Zájemci o tuto národní pouť se sv. Vojtěchem se mohou obracet na poutní referenty jednotlivých biskupství nebo na koordinátora celé akce - Poutní centrum diecéze královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel./fax: 461 543 164, e-mail: poutnik@diecezezhk.cz, mobil: 731 598 751-2.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek.

Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte, a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďečným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!

Nesud'te, a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou se naměří zase vám."

Liturgická čtení

Neděle 18. 2. - 7. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 26,2.7-9.12-13.22-23
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10.12-13

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

2. čt.: 1 Kor 15,45-49

Ev.: Lk 6,27-38

Slovo na den: *Nic nečekejte zpět.*

Pondělí 19. 2. - ferie

1. čt.: Sir 1,1-10

Ž 93(92),1ab.1c-2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

Ev.: Mk 9,14-29

Slovo na den: *Ničím jiným než modlitbou a postem.*

Úterý 20. 2. - ferie

1. čt.: Sir 2,1-13

Ž 37(36),3-4.18-19.27-28.39-40

Odp.: 5 (*Hospodinu svěř svůj osud, on sám bude jednat.*)

Ev.: Mk 9,30-37

Slovo na den: *Vydán lidem do rukou.*

Středa 21. 2. - Popeleční středa

1. čt.: Jl 2,12-18

Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhrěšili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20-6,2

Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Slovo na den: *Ve skrytosti.*

Čtvrtek 22. 2. - svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1-4

Ž 23(22),1-3.4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13-19

Slovo na den: *To nezjevilo tělo a krev.*

Pátek 23. 2. - připomínka sv. Polykarpa

1. čt.: Iz 58,1-9a

Ž 51(50),3-4.5-6a.18-19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Mt 9,14-15

Slovo na den: *Postit se.*

Sobota 24. 2. - ferie

1. čt.: Iz 58,9b-14

Ž 86(85),1-2.3-4.5-6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych kráčel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27-32

Slovo na den: *Vstal a šel za ním.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 2.	PO 19. 2.	ÚT 20. 2.	ST 21. 2.	ČT 22. 2.	PÁ 23. 2.	SO 24. 2.
Antifona	1028	1044	1060	270	1309	270	270
Žalm	783	783	786	783	786	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	1029	1045	1061	271	1310	271	272
Antifony	1030	1046	1062	1107	1310	1214	1229
Žalmy	1030	1046	1062	1108	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	274	1310	281	284
Antifona k Zach. kantiku	695	1049	1065	274	1311	281	284
Prosby	1033	1049	1065	274	1675	281	284
Záv. modlitba	695	1050	1065	275	1311	282	285
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	273	273	273	273
Antifony	1035	1051	1066	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1067	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1037	1054	1069	275	1311	282	285
Záv. modlitba	695	1054	1069	275	1311	282	285
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	268	1310	268
Antifony	1025	1040	1056	1071	1193	1312	1224
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1193	1678	1224
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	276	1312	283
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1059	1074	276	1313	283
Prosby	1028	1043	1059	1074	277	1681	283
Záv. modlitba	695	695	1060	1075	275	1311	282
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

UZDRAVENÍ SKRZE VÍRU

Michael Marsch - Překlad Alžběta Sirovátková

Autor knihy je vzděláním teolog, psychoterapeut s vlastní zkušeností nemoci a uzdravení. Nemluví zde však ani tak o samotném uzdravování, jako spíše o tom, co on sám nazývá „terapii Ducha Svätého“. Tedy o procesu, který Bůh po léta konal s ním samotným a kterého byl svědkem u jiných.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství, 2. vydání, brož., zúž. A5, 132 stran, 129 Kč

UZDRAVENÍ SKRZE SVÁTOSTI

Michael Marsch - Překlad Zdeněk Jančařík

Slavit svátosti znamená setkávat se velmi lidským způsobem s našim Bohem a s jeho láskou. Svátosti by proto měly být prožívány jako osobní setkání s Kristem, aby z nich mohlo vycházet uzdravení, kterého je nám tolik zapotřebí. A tato knížka by k takovému prožívání svátostí mohla přispět. Čtenáře přitom oslovují svědkové dějin spásy: evangelisté, církevní otcové, učitelé církve a velcí světci. Především však církev ve svých výpovědích o sobě samé: koncilní dokumenty, zvláště dokumenty II. vatikánského koncilu.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství, 3. vydání, brož., zúž. A5, 90 stran, 99 Kč

CO JE SPIRITUÁLNÍ TEOLOGIE?

Pavel Vojtěch Kohut

Spirituální teologie je vědní teologickou disciplínou, která na základě biblického zjevení a křesťanské zkušenosti studuje sjednocení člověka s Bohem v Kristu. K tomu dochází společným působením (synergií) Ducha Svätého a lidské spolupráce. Spirituální teologie rovněž popisuje organický rozvoj duchovního života, a to od počátku až po dosažení svätosti. Práce Vojtěcha Kohuta uvádí do základů spirituální teologie. Po vymezení předmětu, pramenů, metod práce a tematické náplně pojednává autor o vztahu spirituální teologie k ostatním teologickým a humanitním oborům.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 115x180 mm, 144 stran, 199 Kč

O VĚDĚ A VÍŘE

Jiří Grygar

Knihka představuje soubor článků či textů přednášek, které autor většinou publikoval v časopise Universum. Zahrnuje tyto tematické okruhy: věda a víra; kalendář; velký třesk; život, katastrofy; astronomie ve Vatikánu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 115x180 mm, 128 stran, 119 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzercie týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.